

ΕΛΛΑΣ

ΕΤΟΣ Α' — ΑΡΙΘ. 13

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΘ' ΕΒΔΟΜΑΔΑ

ΑΘΗΝΑΙ. — ΚΥΡΙΑΚΗ 24 ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ 1908

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: ΣΠΥΡ. Α. ΠΟΤΑΜΙΑΝΟΣ

ΤΟ ΦΥΛΛΟΝ 10 ΛΕΠΤΑ

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΟΔΟΣ ΕΡΜΟΥ ΚΑΙ ΑΙΟΛΟΥ 31

Αθηναϊκοί Περιπάτοι

ΚΑΤΑ ΤΑΣ ΜΕΣΗΜΕΡΙΝΑΣ ΩΡΑΣ ΕΞΩΘΙ ΤΩΝ ΑΝΑΚΤΟΡΩΝ

Όταν ή Γιουσική της φρονούας παιανίζει

(Φωτογρ. κ. Γ. Αλεξίου)

Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΠΟΛΥΧΟΡΔΟΙ ΚΑΙ ΜΟΝΟΧΟΡΔΟΙ

Έκτος των κ. κ. Σκουζέ, Στρέϊτ και Σκουλούδη όλοι οι άλλοι Έλληνες μου εξήτησαν εισιτήριον δωρεάν διά τον χορόν του Δημοτικού θεάτρου. Είς τον πρώτον ό οποίος μου έκαμε αυτήν την αίτησιν απήντησα.

— Δεν είμαι μέλος του συλλόγου ό οποίος κάμνει τον χορόν. Δεν έχω έχω ό ίδιος εισιτήριον. Είνε ζήτημα άν θα πάω διόλου.

Ό άπαιτητής δεν ήθέλησε νά πιστεύση τίποτε.

— Έ, όταν θέλεις βρίσκεις. Δεν θέλω πολλά. Μόνον τέσσαρα.

Είδα ότι κάθε άρνησις θα ήτο άσκοπος, και ύπεσκέθην ότι θα δώσω όχι τέσσαρα, αλλά και πέντε. Έπειτα αι αίτήσεις ήλθαν βροχηδόν. Μου εξήτησε τρία ένας άνθρωπος ό οποίος ένυμφεύθη πρόδ λίγον εκατόν πενήντα χιλιάδας μετρητάς. Μου εξήτησε δύο κάποιος, ό οποίος έχει τέσσαρα μεταλλεία. Μου εξήτησεν ένα ό ιδιοκτήτης μιας Αθηναϊκής συνοικίας.

Έχω ύποσχεθί άκριβώς τετρακόσια δεκαοκτώ εισιτήρια. Και την στιγμήν που διαβάσετε αυτός τάς γραμμάς τετρακόσιοι δεκαοκτώ άνθρωποι ετοιμάζουν τά φράκα των, τά ντόμινά

των, τά παληάτσικά των, τά ίπποτικά των, με την πεποίθησιν ότι έντός της ήμέρας θα έχουν τά εισιτήριά των δωρεάν έντός φακέλλου φέροντος άπ' έξω τό οικόσημόν μου. Άλλά την ιδίαν στιγμήν που διαβάσετε αυτός τάς γραμμάς, έχω φεύγω από τάς Αθήνας, έκπατρίζομαι, μεταναστεύω διά νά σωθώ.

✱

Και γνωρίζω έν άνθρωπον, νεώτατον — όταν πρόχεται νά όμιλήσιν περί της ήλικίας του καταλαμβάνεται από βήχα — νεώτατον λοιπόν μόλις είκοσι τόσων έτών, ό οποίος καλείται παντού, παρακαλείται μάλιστα, και δεν πηγαίνει. Όταν του προσέφεραν εισιτήριον του Δημοτικού θεάτρου είχε — φρίκη! — τον ήρωϊσμόν νά τό άρνηθί.

— Άδύνατον! είπε. Και τό είπε με τέτοιον τόνον ώστε κανείς δεν έσκέφθη νά επιμείνι.

Άρνεϊται λοιπόν ό άνθρωπος αυτός, τό παιδί αυτό, κάθε εισιτήριον, κάθε πρόσκλησιν, κάθε συγκέντρωσιν. Ένας που τον γνωρίζει έκαμε την έξης τρομεράν προφητείαν.

— Κακομοίρη μου, ό,τι δεν κάνεις τώρα, θα τό κάμεις όταν θα γεράσης. Δεν εφόρσεσες τώρα ντόμινον; Θα φορέσης ίπποτικά όταν θα γεράσης και θα δείξης της γάμπες σου όταν θα έχης ποδάγραν. Δεν πηγαίνεις εις τον χορόν νά ίδης της γυναίκες που θα στριφυγουρίζουν εκεί; Ένοια σου και θα συρθής εις τον χορόν όταν θα έχης κάμη δώδεκα φορές τό ταξίδι της Αϊδηψού διά τούς ρευματισμούς σου. Και φορείς

μαυρον λαιμοδέτην τώρα, μικρό. Τον κόκκινον θα τον φορέσης όταν θα είνε μάλλον άνάγκη νά δέσης τον λαιμόν σου με φανέλλαν διά νά μή βήχης.

✱

Μαξέν των ανθρώπων που έξευτελίζοντα διά νά τοιμηθούν μίαν πρόσκλησιν, και των ανθρώπων που σηκώνοντα άκαμπτου διά νά την άποκούσουν προσφερομένην, γυρίζει ό κόσμος όλόκληρος. Αυτά τά δυο είδη είνε οι δυο πόλοι της κοσμικής ανθρωπότητας.

Και αυτός τάς ήμέρας είδαμεν και τούς δυο αυτούς πόλους. Συνήνευσα μασκαράδες εις τον δρόμον οι όποιοι μ' έσταμάτησαν και μου είπαν με φωνάς άχειρος γκραβαρίτου.

— Μήπως έσους κανένα στήτι που νά δέχονταί μασκαράδες άπόψε;

Και έπειτα είδα εις τό βάθος του καφενείου άλλους ανθρώπους οι όποιοι καπνίζοντες σιγά σιγά και αδιάφοροι έλεγαν.

— Μ' έσκότισαν με τάς προσκλήσεις. Άπόψε είμαι προσκεκλημένος σε δώδεκα μέση. Έγνοείται ότι δεν έχω όρεξιν νά πάω πουθενά. Άκουσε σε παρακαλώ: φέρε μου ένα καφέ βαρύν γλυκόν.

Ένας άνθρωπος του λαού έστέκετο εις την γωνίαν του δρόμου. Έκδύταξε μέσα εις τό καφενείον είδε τούς άδιαφόρους και είπε.

— Αύτοι είνε οι μονόχορδοι.

Ό άνθρωπος του λαού είχε δίκαιον. Αύτοι είνε οι μονόχορδοι. Και οι άλλοι επομένως είνε

ΕΛΛΑΣ

ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΣ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΑ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Εσωτερικού και Κρήτης Δραχ.	8
Εξωτερικού Φρ. χρ.	12
Ρωσσίας Ρούβλια	5
Αμερικής Δολάρια	3

ΑΠΟ ΚΥΡΙΑΚΗΣ

ΕΙΣ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

Η λήξις του τριωδίου.—Ζητήματα μύτης.—Τόνος ενφύας, Τὰ δύο αλάτα.—Ο σερβικός τὸν μακαροδίων, Ἡ Βουλεντική ἀποζημίωσις.—Μοναστήρια ἢ Καλογεῖς; Οἱ λησταὶ καὶ τὰ ἀποσπάσματα.—Ἡ Κερένια κοῦκλα καὶ ὁ κ. Σιμπούλου.

ΔΙ ΗΜΕΡΑΙ τοῦ τριωδίου παρέρχονται. Ἡ ἑβδομάς αὐτὴ, ἡ τελευταία τῆς ἀποκριτικῆς εὐθυμίας φθίνει σιγὰ διὰ τὰ ἀποθνήσκοντα ὁριστικῶς τὰ ἐξημερώματα τῆς αὐτοῦ ὁπίσω ἀπὸ αὐτὴν τὴν αὐριαν πόσιν θλίψης ἐνδεδυεῖ καὶ πόσος ταραμῆς! Ἄς εἶνε, μία ζωὴ εἶνε αὐτὴ. Οἱ φιλοσοφοὶ ἀθηναῖοι διασκεδάζουν πρὸς τὸ παρὸν μετὰ πολλὴν εὐθυμiam εὐφρολογούντες καὶ μεταμφιεζόμενοι πρωτοτυπώματα. Οἱ περισσότεροι προσθέτουν δύο δάκτυλα μύτης ἐπὶ τῆς ἰδικῆς τῶν οὐτιῶς ἀφ' ἐνὸς ἀπαυτῶν τὸν κόσμον ὁ ὁποῖος νομίζει δι' ὁ κ. Τσάτσος ἐπανήλθε ἐκ Παρισίων, καὶ ἀφ' ἑτέρου μετὰ τὴν χάριτιν αὐτὴν μύτην ἠμποροῦν νὰ παρέρχονται ἀδιάρροιοι πρὸς παντὸς ἀθηναϊκοῦ δρόμου ἢ ἀθηναϊκοῦ μνημείου.

ΤΑ ΧΕΙΛΗ ποῦ σιαιῶν ἢ εἰρημένη μύτη, δὲν ἔπαισαν εὐφρολογούντα καθ' ὅλον τὸ διάστημα τοῦ τριωδίου. Ἡ εὐφύια τὸ πνεῦμα, ἡ χάρις, τὸ αὐτικὸν ἄλλας καὶ ἡ λεπτὴ σάτυρα διεσπαιροῦντο νυκτιμερῶν εἰς τοὺς δρόμους τῆς πρωτευούσης. Ἡκούσθησαν ἔξ «ὡς ἐγνωρίσαμε» καὶ τέσσαρα «τί κάνετε, καὶ!».

ΕΙΣ ΤΟΥΣ διαφόρους χοροὺς τῆς Δημοκρατίας ζωηρότης πολλή. Καὶ ἐκεῖ, ὅπως παντοῦ, καλλιὸν καὶ χάρις, κομψότης καὶ πνεῦμα. Σχετικῶς μετὰ τὸ τελευταῖον οὗτο εἶδος κάποιος πειραχθεὶς εἰς τὸν προχρυσινὸν χρόνον τῶν Μαγεύων ἠρώτησε πῶς κατορθώθη τὰ δύο αὐτὰ ἄλλα, τὸ μαγευτικὸν καὶ τὸ αὐτικὸν νὰ συζῶν μετὰ τὴν ἀρμονίαν...

ΔΙ διασκεδάζουσαι Ἀθῆναι ἐσταματήσαν πρὸς στιγμὴν τὴν τρελλήν των ζωὴν διὰ τὰ ἀποκαλυφθῶν πρὸ ἐνὸς φερέτρου τὰ δόμνα, αἱ προσωπίδες, τὰ κομψοὶ ἐτροπύσαν εἰς φρυγὴν, τὰ χεῖλη τὰ μειδιῶντα χθρὲς ἀκόμη ἀπεκροσταλλώθησαν εἰς μειδίαμα δδύνης. Μία τραγικὴ ἱστορία, εἰδύλλιον ποῦ ἐτροπύ μοιραῖος εἰς δαῖμα ἐκίχεν τὸ θυμὸς τῆς. Ἐνὰς σηματοφόρος ἀπέτησε θυμὰ συζύγον καὶ ἐραστοῦ. Τὴν ἱστορίαν αὐτὴν ἐσεβάσθησαν καὶ οἱ μασκαράδες ἀκόμη, ὀλίγων.

ΟΙ Βουλευταὶ φωνάζουν. Ἡ ἀποζημίωσις δὲν τοῖς φθάνει καὶ ἔχουν ἀπόλυτον ἀνάγκην γιλιὸν ἀκόμη δραχμῶν διὰ νὰ ἐξακολουθήσουν μεριμνῶντες ὑπὲρ τοῦ "Ἐθνους. Οὕτως ἐνοχλοῦν καθημερινῶς τὸν κ. Πρωθυπουργόν. Εἰς αὐτὴν τὴν περίστασιν ὁ "Ἀμπερ ἐνοχλούμενος ὅπως δῆποτε ἀπὸ τὴν "Οφελίαν, τῆς εἶπε «Υπαγε εἰς μοναστήριον» ἐδὼ ὁφείλει δὲν ὑπάγει, ὑπάγει ὅμως ζημία προφανής, ὁ κ. Πρόεδρος

λοιπὸν τί θὰ εἴπῃ; «Υπαγε εἰς μοναστήριον ἢ εἰς... Καλογεῖν»;

ΤΑ ἀποσπάσματα ἐξακολουθοῦν μετὰ πολλὴν ἐπιτυχίαν τὴν καταδιώξιν των ἐπικειμένων ληστῶν, καὶ τὸν φρόνον των κατοίκων τοῦ Κράτους. Οὕτως ἀπεφασίσθη πλέον νὰ ἐπιτηρεῖσονται δύο λησταὶ ἀπὸ τὴν Κυβέρνησιν καὶ νὰ φρονεῖνται εἰκοσιν ἑπτὰ χωρικοὶ ἀπὸ τὰ ἀποσπάσματα. Ὁμολογουμένως ἡ μυθιστορία αὐτὴ τῆς ληστείας εἶνε ἡ πλέον συντελεστικὴ διότι μετὰ τὸν φρόνον ὅλων των κατοίκων τοῦ κράτους οἱ λησταὶ θὰ ἐγκαταλείβουν ἀναγκαστικῶς τὸ ἄγαν ἐπάγγελμά των.

ΤΟ φιλολογικὸν γέγονός τῆς ἑβδομάδος ὑπῆρξε τὸ ἐπισόδιον τῆς Κερένιας Κούκλας. Ὁ κ. Χριστομάνος ὡς γνωστὸν ἐδημοσίευσεν ἕνα μυθιστόρημα ὑπὸ τὸν τίτλον αὐτὸν εἰς προοίμιον ἐφημερίδα, αἰφνιδίως ὁμοῦ ἡ Κερένια Κούκλα ἐκόπη. Ποῖος λοιπὸν τὴν ἔκοψε; ἡ ἐφημερίδα ἢ ὁ συγγραφεὺς; Πολλοὶ λέγουσιν ὅτι τὸ αὐτοκίνητον τοῦ κ. Σιμπούλου ἐτέρωσε ἀπὸ τὰ γραφεῖα τῆς συναδέλφου.

Ο ΑΚΡΙΤΟΣ

ΕΝΤΥΠΩΣΕΙΣ ΚΑΙ ΣΚΕΥΕΙΣ

ΤΟ ΔΥΣΤΥΧΙΣΜΕΝΟ ΠΑΙΔΙ

Τὸ δυστυχήμενον αὐτὸ παιδί δὲν ἔκαμε καλὴν ἄλλο κακὸν εἰς τὴν ζωὴν του παρὰ νὰ ἀγαπήσῃ, ὅταν ἦτο δεκαεπτά ἐτῶν ἔχρισεν τοὺς δεκαεπτά του Μάϊους εἰς μίαν κόρην, ὅταν ἔγινε εἰκοσι ἐδέκαμος τὰς ἡμέρας ἐπωμίδας του μετὰ τὴν νεότητά τῆς γυναικὸς ποῦ ἡγάγηται καὶ ἠθέλησε νὰ ζήσει μακριὰ ἀπὸ τὸν ἄλλον κόσμον, ἡρεμος, ἀμέριμνος, εὐτυχής. Τὸ πρῶτον ὅμως αὐτὸ εἰδύλλιον τῆς ζωῆς του ἔγινε τῆς ζωῆς του τὸ ὄραμα, τὰ χεῖλη εἰς τὰ ὅποια ἐζήτησε τὴν εὐτυχίαν, ἔχρισαν ἄλλοι τὸ μέλι των, ἡ γυναικὴ ποῦ ἡγάγησε, τὸν ἠπάτησε. Τὸ εἰδύλλιον ποῦ γίνετο ὄραμα, ἡ αὐτὴ τῆς ἀνοήσεως ποῦ γίνετο νύξ θοελωδὴς εἶνε καὶ συνθηκόμενον μυθιστορήματος τῆς ζωῆς. Μία τραγωδία ἀκόμη εἰς τοὺς τόμους τοὺς ἀπείρους τῆς ἀγνοίας αὐτῆς βιβλιοθήκης, ὅπου ἐσωρεύθησαν τὰ ἀνθρωπῖνα ὀράματα δὲν προσθέτει τίποτε, μία ψυχὴ ποῦ οὐκ εἶχε τὸν βασιανθεῖται ἀπὸ αὐτὸν τὸν ἀγανὴ κόσμον καὶ τὸν ἀπέραντον δὲν ἀναρῶ τίποτε.

Μία μητέρα μόνον κλαίει καὶ αὐτὴ δὲν θὰ λησμονήσῃ ποτέ... Δι' αὐτὴν τὸ ὄραμα ἔχει ἐπιλογὸν καὶ ὁ ἐπιλόγιος αὐτὸς εἶνε ἡ ἀρχὴ τοῦ δράματος τῆς ἰδικῆς τῆς ζωῆς.

Ἀλλὰ τί πρὸς τὸν ἄλλον κόσμον, τὸν τύπον, τὰ καφρανεῖα, τοὺς ἀγῶνες καὶ τοὺς ἐργατικούς, ὅλη αὐτὴ ἡ ἱστορία; Διὰ τὸ φέρετρον δὲν ἐπρόφρασε νὰ κλεισθῇ καὶ ἡνοίχθησαν ἀπύλωτα τὰ στόματα, διὰ τὸ ἄνθρωποι ποῦ ἐπέστρεψαν ἀπὸ τὸ νεκροταφεῖον, πρὶν ἀποτινάξουν τὸν κοινωρτὸν των ὑποθημάτων των ἀκόμη, ἤρρισαν τὴν συζήτησιν ἐπὶ τοῦ εἰδύλλιου, τὴν ἀνατομὴν τοῦ δράματος, τὴν ἀφῆρσιν παντὸς οἰκογενειακοῦ ὁπορήτου τοῦ αὐτοῦ νεκροῦ; Τί κόσμος εἶνε τέλος πάντων αὐτὸς ποῦ δὲν σταματᾷ ποθεν, ποῦ εἶνε ἄξιος νὰ ζητήσῃ τὸ θέμα τῆς ἡμέρας καὶ εἰς τὰ μύρια ἐνὸς τάφου, καὶ ὑπὸ τοῦ τάφου αὐτοῦ τὴν σιγὴν καὶ τὸ μυστήριον, νὰ ζητήσῃ νὰ ἀρπάξῃ τὸ χροῖμα, τὴν ζωὴν, τὴν ψευδὴ εὐτυχίαν;

Δὲν εἶνε δυνατόν τέλος πάντων νὰ σταματήσῃ αὐτὴ ἡ ἱστορία; Ὁ νεκρὸς ζῇ ἀκόμη, διὰ τὸν βασιανθεῖται ἡ ἀνθρωπότης μετὰ τὴν ἀίαν αὐτὴν ἐκθεσιν τὸσον ἐνωρίς!

κ. ΛΕΙΝΑ

Γυναικὴ ποῦ ἀγαπᾷ τὴν πενθερὰν τῆς λατρεῖται τὸν σύζυγον τῆς.

Κινεζ. παροιμία

Τὸ θάρος δὲν κατοικεῖ ἐν τῷ σώματι, ἀλλ' ἐν τῇ ψυχῇ.

Παροιμία

Ἡ αἰδὼς εἶνε ἡ ἀνδρεία τῶν γυναικῶν.

Γαλλικὴ παροιμία

ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ

Βασιλικὸν θέατρον. Τρεῖς εἰς παραστάσεις τοῦ **Πληκτικοῦ Κόσμου**, ὅστις μετ' ὅλην τὴν κίνησιν τῶν Ἀποκρίων κατόρθωσε νὰ συγκροτήσῃ ἀνεκτόν κόσμον. Αἱ δίκαιαι εἰσπραταὶ τῶν ἐπαυθῶν τὰς 4000 δραχμῶν. Τὴν κοινὰν τὴν **Fitzner** ἔκαμε τὴν ἐμφανιστὴν τὸν ἐνδύον **salle comble**, ἐξαιρετικὴν δίκαιος καὶ ἡρεσος ἀπὸ πολλῶν. Ὑπῆρξε δὲ συνδυασμὸς τῆς τελείας ἐκτελέσεως μετὰ τὴν τέχνην καὶ τὸ αἰσθημα. Οἱ λήτορες τῆς κλασσικῆς γεωμετρικῆς μουσικῆς εἶχον μίαν ἐσπέραν θριαμβῶν καὶ οἱ λήτορες τῆς μοναχικῆς σιγῆς ἀληθινῆς ἀπολαύσεως.

Τὴν 2αν Μαγίον ἀναμένεται ὁ **Lelon** τῆς Γαλλικῆς Κομωδίας καὶ ἀγότερον ὁ **Mouset-Sully**.

Τὰ ἄλλα θέματα ἤρρησαν.

ΘΕΑΤΗΣ

ΤΟ ΕΛΑΤΟ

Σ' ἕνα ἔλατο μεγάλον, φονεωμένον, δροσερὸν κάθε μέρα ἐνλοκότος μετὰ τοῦ κούρου κοίτη, ποτε μία ποτε δύο τοκευομένης τοῦ κατωβῆσαι καὶ σὺν κάθε κτύπημά του ἐπὶ καὶ ὁ ἔλατος στεναίει.

Ἐκονοσιθῆ ὁ ἐνλοκότος; καὶ σὲ κάμποσο καιρὸν εἶχε παθεῖ νὰ χτυπᾷ τὸ δένδρον τὸ δροσερὸ καὶ τὸ ἐλάτι τὸ καυμένο

ἐφανόταν σάνκαί πρῶτον δροσερὸ καὶ φονεωμένον.

Πέρασαν ἡμέρας, μῆνες ἀπ' ἐκεῖνο τὸν καιρὸν ποτὲ περνοῦσα ἀπὸ τὸ λόγγον καὶ τὸ ἔλατο θωρὸ καὶ τὸ ἄλκι ποῦ τὰν πρῶτον δροσερὸ καὶ φονεωμένον

τώρα θίχεται τὰ κλαγγὰ του ξεραμένο, μαρμάρει.

Τοκευομένης ποῦ τοῦτε δόσεις ὁ ἐνλὸς μετὰ ἀπορᾶ δὲν ἐμάζαναι ἀμείως τὰ δροσάτα του κλωνία μετὰ ὁ ἴδιο ὅμως χρόνον μανωροκοιλήσῃ καὶ γαρυφαλίαν τὴν πληγὴν του καὶ ὁ ἔλατος σπένεται.

Ὅταν βλέπω τὸ ἐλάτι μαρμάρει καὶ ξεροῦ ἀναστειναι ἀπὸ τὴν σιγὴν γὰρ νὰ κρῖνον δὲν

γιατὶ βλέπω τὸ ἐλάτι μετὰ τὴν μοῖρα μου νὰ μοιᾶται

καὶ ἡ τύχη τοῦ ἐλάτου μετὰ γοῖται, μετὰ τρυφεῖ

Ὁ ἐνλὸς εἶνε ἡ μοῖρα καὶ ὁ ἔλατος ἐγώ.

Δημ. Γ. Τρακόπουλος

Ἡ γυνὴ εἶνε εὐμετάβλητος ὡς ὁ αἶμα καὶ ἐλαφρὰ ὡς ἡ ὀμύλη.

Οὐάλεξ Σκωτ

Διὰ τὰ περιγραφὰ τῆς φιλοτιμίας ἀνθρώπων εἰς φαντασίῃ, ὅτι θὰ γράφῃ περὶ ἀνθρώπων δυστυχῶν.

Κ. Ν.

Μακριὰ ἀπουσία καὶ συχνολότη ἀπόλυσιν εἶνε τοῦ ἔρωτος ὁ κύριος—αἱ ὑπερβολαὶ συναντῶνται.

Boissy

Εἰς τὸν πόλεμον ποῦ ἔρωτος ἢ φρυγὴ εἶνε ἡ νίκη.

Πετράκης

ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ ΑΝΔΡΙΚΩΝ ΕΙΔΩΝ

Γ. ΔΡΑΓΩΝΑ

ΕΝ ΠΕΙΡΑΙΕΙ

6—ΑΚΤΗ ΜΙΑΟΥΛΗ—6

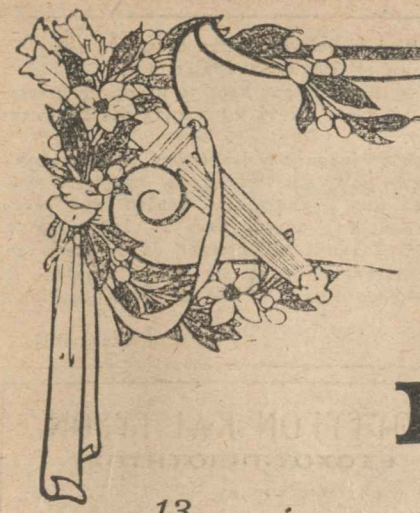
ΠΩΛΗΣΙΣ ΜΕ ΤΙΜΑΣ ΩΡΙΣΜΕΝΑΣ

ΕΠΙΠΛΑ

ΚΡΕΒΒΑΤΙΑ ΑΓΓΛΙΚΑ

ΕΜ. ΒΕΡΝΑΡΔΟΥ

ΑΙΟΛΟΥ 128

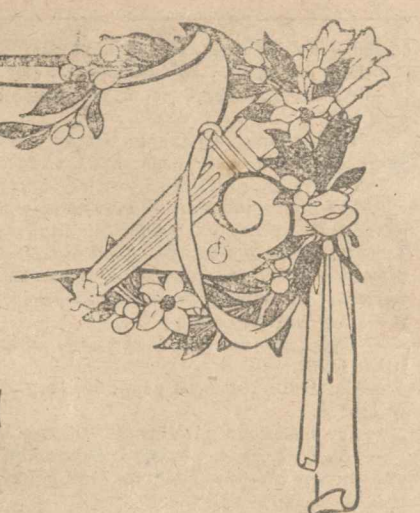

13

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΣΠΥΡ. Α. ΠΟΤΑΜΙΑΝΟΥ

ΙΟΥΔΑΗ

θὰ ἀγαπᾷ τὸν Χάν. Τώρα σοὺ λέγω κατὰ περισσό-
τερον.

—Υπάρχει καὶ περισσώτερον αὐτοῦ; ἐστραβίλιν
ὁ στρατηγός.

—Ὅτι δὲν θὰ γίνῃς σύζυγός μου ἐνὸς ἡμέρας
τὸν Χάν.

—Παράφρων... δὲν σκέπτεται ὅποιος κινδύ-
νους παρακινεῖς εἰς τὴν περὶβλῆ καὶ εἰς τὸν πα-
τέρα σου.

—Ὅ, τι δυνάμει θὰ κάμω δι' αὐτούς. Ἀλλ' αὐτὸ
ποῦ μοῦ ζήτησιν δὲν δύναμαι.

—Ἰσως δὲν πρέπει νὰ λάβω τοὺς λόγους σου
δι' ὅλην.

—Ἐὰν με νυμφευθῇς, διὰ τῆς βίας, θὰ λάβῃς τὸ
σῶμα μου, ἀλλὰ τὴν ψυχὴν ποτέ.

—Σκηναὶ ἐντὸς τοῦ οἴκου μου! Διὰ τοῦ Θεοῦ
τὸ ἔνομα, τί γίνεται ἐδῶ;

Ἡκούσθη μία φωνὴ δριμύτη.

Ἦτο ὁ ἄρχων Μανασῆς, τὸν ὅποιον ἐσπευσεν νὰ
καλέσῃ ἐπὶ τόπου, ὁ δούλος Εὐφραίμ, μόλις ἔγινε
τὸ πρῶτον ἐπισόδιον.

Μόλις εἰδίκαν ὁ στρατηγὸς τὴν θύραν

—Αὐτοῦμαι ὅτι εἰς τὸν οἶκον σου, ὡς ἀμειβὴν
τῆς εὐγενείας μου, ἐθρήκα μόνον ἑβραί.

ἔπινεν ὁ Ὀλοφέρνης εἰς τὸν γέροντα.

—Ἔδριν πρὸς τὸν στρατηγόν; ἀνέκραγεν ὁ ἄρ-
χω. Τίς ἐτόλμωσεν...

—Ἐγώ... ἀπήντησεν ὁ Ἰουδῆθ, μετὰ ἄλλους.

—Νὰ τὸν ἑβραῖος;

—Δὲν ἑβραῖος κἀνέκα, ἐκτός ἂν ἑβραῖος ἦν ἢ ἄ
λήθη.

—Τί εἶπες Ἰουδῆθ;

—Ὅτι θ' ἀγαπᾷ τὸν Χάν, ἔστω καὶ ἂν γίνω
σύζυγός τοῦ Ὀλοφέρνη.

—Μαγὰς ἐστὶν... ἐκράυαζεν ὁ γέρον.

Καὶ κλονισθεὶς ἔπεσεν ἐπὶ ἐνὸς ἀνακλινέτρου.

Ἡ Ἰουδῆθ δὲν ἔβραμε πλησίον του.

Ὅτι ὁ Χάν, οὐτε ὁ Ὀλοφέρνης.

Μόνος ὁ Εὐφραίμ, ἐθροκόμενος ἦν ἐντὸς τοῦ
θαλάμου ἐπιλήθους τὸν γέροντα καὶ τὸν περιέβαλε,
μετὰ τοὺς βραχίονάς του.

—Αὐθὲνα μου, τοῦ εἶπε, ὁππεύων τοὺς καρπούς
τῶν καρπῶν του.

—Ὅ γέρον ἀνεκάλυσεν:

—ἔπινεν αὐτὸ ὁ Ἰουδῆθ ἠρώτησε καὶ πάλιν.

—Ἀλλὰ τί συγκινήσεις εἶν' αὐτὰ; ἔκραυ-
γασεν ὁ Ἰουδῆθ. Ἐγὼ δὲν εἶμαι πρόβατον ἐκτελει-
μένων εἰς τὰς δόδας πρὸς πώλησιν. Ἄν ἡ πατὴρ
μου εἶχ' ἀνάγκην συνδρομῆς, θὰ προσπαθίσω νὰ
τὴν εὐρίσκω.

Ἀλλὰ ποῦ, πρὸς Θεοῦ, ἠκούσθη, νὰ πε-
ρέχεται μία περιβόος, ὡς ἀντίτιμον τῆς εἰρήνης,

εἰς ἕνα πολέμου ἐκτελεσθῇ; Δὲν εἶνε γὰρ αὐτὸς
τὸν ὅποιον ἀπεφύλαξεν. Εἶνε ταπεινότης τῆς Ἰου-
δαίας, ἀπέναντι ἐνὸς ἐβραίου ἀλλοτρίου, ὁ ὅποιος
προσέρχεται μετὰ ἐκδοτικὰς προτάσεις καὶ ζητεῖ
τὸ σῶμα μου, διὰ τὴν κλῆσιν τοῦ ἀπαιτῶν ἄλλως

τὴν καταστροφὴν ἐκ τοῦ πολέμου. Δὲν εἶνε ὑπερή-
φανον αὐτὸ, οὐδ' ἀξιοπρεπὲς διὰ τὴν Ἰουδαίαν.

Ὅλοι οἱ γείτονες καὶ πέραν αὐτῶν ὅλοι οἱ λαοὶ
μετὰ φωνῇ, θὰ εἶπουν: «Ὁ ἄρχων Μανασῆς ἐπὶ
ἐξῆς τοὺς ἐβραίους σου καὶ πατέρας πρὸς αὐτούς
τὴν θυγατέρα του.» Ἀν, οὐ, ἀγαπήσῃ μου καὶ
τὸν θεωρεῖς αὐτὸν ὡς γάμον δέχονται, διὰ τὴν αἰσῶν,
κατὰ νόμον, ὑποχρεωμένη νὰ σὲ ἀπαλλάξω. Ἀλλ'
ὄχι. Δὲν εἶνε γάμος, οὐδ' ἀπαιτεῖται νὰ γίνῃ. Εἶνε
ἐξουτελισμός.

Ὁ γέρον ἤκουσε τὰς λέξεις ταύτας καὶ ἡ μορφή
του εἶχε τὴν ἐκφρασὴν ἀνθρώπου ματαιωμένου.

Ὅταν ἡ κόρη ἐτελειώσεν, ἐκείνος τὴν ἠρώτησε
βραβείος:

—Διὰ πρὶν δὲν τὰ ἐβλεπες αὐτὰ;

—Τὰ εἶπα ἀμείως εἰς τὸν στρατηγόν.

—Καὶ, σὺ, στρατηγὴ;

—Ἐνός μοι εἶνε φανερὰ παιδικαί, τὰς
ὅποιαν ἡ φρόνησίς σου θὰ κατασπάζῃ.

—Ἀλλοίμονον!... τί μοῦ ἐπαφράσαστο εἰς τοι-
αύτην ἡλικίαν!

—Ἄν ἐτοιμάζωσι διὰ θρήνων, ἐπανάλαβεν ἡ
Ἰουδῆθ, σταμάτησε. Οἱ θρήνοι δὲν χρειάζονται, καὶ
ἦν ὅρα ἡ πατὴρς μας κινδυνεύει. Ἀντί σοὺ δύνα-
μαι ν' ἀπαντήσω ἐγὼ πρὸς τὸν Ὀλοφέρνην. Ὑπαγε
ἐτοίμας τοὺς ἀνδρας σου καὶ ἐλθέ νὰ μάς ὑποτά-
ξῃς. Ὅλ' σὲ ἀνκμῆνω ἐπὶ τῶν ταυχῶν.

—Εἶνε καὶ ἰδική σου ἀπάντησις αὕτη; ἠρώτησεν
ὁ Ὀλοφέρνης τὸν Μανασῆν.

—Στρατηγέ, ἀπήντησεν ὁ γέρον, δὲν τὴν ἀνα-
γνωρίζω πλέον. Ἡ κόρη μου εὐρίσκειται ὑπὸ πυρε-
τόν. Ἐλθέ μαζί μου καὶ βραδύτερον συνεχίσωμεν
τὴν συζήτησιν αὐτὴν.

—Πρὶν ἐξέλθω τοῦ θαλάμου τούτου, ζήτησιν μίαν
ἱκανοποίησιν.

—Τί θέλεις; ἠρώτησεν ὁ γέρον, ὡχρίων ἐκ νέου.

—Ὁ ἀνθρώπος αὐτὸς ἠρώτησε πρὸς ἐμέ.

υβρίσθην παρ' αὐτοῦ καὶ ἡ 'Ιουδὴ ἀρ. μαρτυρήσῃ.
— Εἶνε ἀλλήθια... τὸ ὀρκίζομαι... εἶνε ἀλήθεια.
— Ἀλλὰ τότε πῶς ζῆται ὁ στρατηγὸς ἱκανοποι-
ῆσαι;

— Ἡ ζήλοισις τοῦ ἔφραεν εἰς τὰς σκέψεις σύγ-
χυσιν καὶ δὲν ἐνθυμεῖται πῶς ἔγινε τὸ ἐπιστάσιον.

— Τί λέγεις, στρατηγέ; ἠρώτησαν οἱ γέροντες.

— Ἄν πρόκειται ἐγὼ ν' ἀναιρέω, σημαίνει ὅτι
μεταβάλλομαι ἀπὸ κατηγοροῦντος εἰς κατηγορούμενον.

— Ἄλλ' ἔγινεν ἡ θέσις μου ἐλασνὴ, ἀνέκραξεν ὁ
γέρων εἰς τόνον ἀπελπιστικόν. Ποῖον νὰ πιστεύσω

τώρα καὶ ποῖον νὰ φαντασθῶ ψευδόμενον; Τὸν ἔ-
βον ἢ τὴν θυγατέρα μου;

— Εἰγὼ ζῆτῶ νὰ μοῦ παραδοθῇ, ἐπανελάθεν ὁ
'Ολοφέρνης.

— Καὶ ἐγὼ θὰ ἀρνῶμαι μέχρι θανάτου, ἀπήντησαν
ἡ 'Ιουδὴ.

— Δὲν ἐρωτάσαι, σὺ, εἶπεν ὁ 'Ολοφέρνης.

— Ἄν ὁ πατήρ μου θέλῃ νὰ ἀποφασίσῃ θὰ σκε-
φθῇ ὅτι τὴν σιγμὴν, καθ' ἣν ὁ Χάν θὰ ἀποθάνῃ,
ἐγὼ δὲν δύναμαι νὰ ζήσω.

— Εἰπέ μου τώρα, στρατηγέ, πῶς νὰ σοῦ ἀπαν-
τήσω;

— Θέλεις ν' ἀρνῶμαι;—Δὲν ἔχει οὕτω;

— Σὺ, μόνος εἶπέ μου τί νὰ εἶπω.

— Ὅτι δέξομαι τὴν αἰτησίαν μου;

— Καὶ τὴν θυγατέρα μου;

— Τσιούτην θυγατέρα...

— Στρατηγέ!.. εἶπεν ὁ γέρων αὐστηρῶς.

— Ἐκλεῖψε μεταξὺ τῆς χώρας καὶ τοῦ τέκνου
σου.

— Καλὰ αὐθόρτα μου, ἐκράυγασε τότε ὁ Χάν,
ὅσος ἐν λίκνισμα εἰς τὸν βῆρσαν αὐτὸν καὶ εἶπε
τοῦ νὰ ἐτοιμασθῇ πρὸς πόλεμον. Εἶνε ἀνάνδρουν,
διὰ τὴν 'Ιουδαίαν, νὰ ὑβρίζεται τοιοῦτοτρόπως.
Ἦμεις εἴμεθα ἄνδρες καὶ ἔχομεν πολλοὺς ὁμοῖους
μας. Θὰ ἀποθάνωμεν ὅλοι, πρὶν ὁ ἔχθρος πατήσῃ
ἐπὶ τὸν τοῖχον μας. Καὶ ἂν μὰς νικήσῃ, ἡ ἕρτα
μας θὰ ᾔνε δοξαζομένη, ἀφοῦ θὰ γίνῃ μετὰ τὸν
θάνατόν μας.

— Εἴτε... εἶπεν ὁ ἄρχων πρὸς τὸν Χάν...

Ἡ 'Ιουδὴ ἀντὶ νὰ εἴπῃ λέξεις, ἐξέτεινε τοὺς
λευκοὺς βραχίονάς της, ἔσυρε τὴν κεφαλὴν τοῦ
πρὸς τὰ στήθη της καὶ τὸν ἐφίλησεν.

Ὁ 'Ολοφέρνης ἐνόμωεν ὅτι ἐδρίσκειται εἰς τὴν
ἐπιθανάτιον σιγμὴν.

Φρούττων ἐν λύσσει, ἔρριψε κατὰ πρόσωπον
ἐλθὼν τὴν φράσιν ταύτην:

— Μωροί!.. ἀφοῦ ζήτετε τὴν καταστροφὴν
σας θὰ τὴν εὐρετε.

Καὶ ἔκαμε κίνημα νὰ ἐξέλθῃ.

Ἄλλ' εὐρέθη ἀντιμέτωπος πρὸς τὸν Εὐφράτη, ὁ
ὁποῖος τοῦ ἔφρασε τὴν διόδον.

— Αὐθόρτα, ἐκράυγασεν ὁ δούλος, ὑβρίζε ἐντός
τοῦ οἴκου μας... θὰ τὸν ἀφήσωμεν νὰ φύγῃ;

— Τοιαῦτα ὕβρεις ἀποπλύνονται ἄλλοι, ἀπὴν
τῆσαν ὁ ἄρχων.

Καὶ ὁ 'Ολοφέρνης ἔφυγε.

Συνέλεξε ἀμέσως τὴν ἀκολουσίαν του, ἐπέδρασαν
τὸν καμῆλων τὸν καὶ ἀπῆλθαν ἐξω τῆς Βαβυλῶνος
καὶ πέραν τῆς Γεωργαδῆ εἰς τὸ στρατόπεδον, τὸ ἀνυ-
πομονοῦν νὰ ἐπιπέσῃ κατὰ τῆς 'Ιουδαίας, πρὸς
λαφυραγωγίαν.

Ὅταν ὁ στρατηγὸς ἐξῆλθεν, ὁ γέρων ἠσθάνθη
κάποιον ζῆλον.

Τὰ γεγονότα ἦδη θὰ ἐπὶ ἤρχοντο ἀκάθεκτο καὶ
πληθὺς ὀδυρῶν. — Τίς θὰ κατάρθου πλέον νὰ τ'
ἀναγκάσῃ;

Ἡ 'Ιουδὴ ἀντελήφθη τὴν μεγάλην ἀγωνίαν του.

Τὸν ἐπληγαίνε. Περιέβαλε τὸν τράχηλόν του, μὲ
τοὺς βραχίονάς της καὶ θωπεύουσα τὸ γένειον
αὐτοῦ, τοῦ εἶπε:

— Σὲ εὐχαριστῶ... Ἐρεῖχθης μέγας πρὸς ἡμᾶς.

— Ἀγαπήτῃ μου... ἐφέλλισεν ὁ γέρων, ὅλος
ἀγάπη καὶ στοργή.

Ἐπληρώσε τότε καὶ ὁ Χάν:

— Σὲ βλέπω, αὐθόρτα, καὶ ἐννοῶ τὴν ἀγωνίαν
σου... Σὲ ἱκετεύω, ὁ ἀγαπητὸς μου κύριε, μὴ μελαγ-
χολῆς δι' ἐμὲ γίνῃ. Ἡ 'Ιουδαία δὲν θ' ἀπολεσθῇ,
ὅπο ὅτι 'Ολοφέρνης. Εἴμεθα πολλοὶ καὶ εἴμεθα
ὅλοι ἐτοιμοὶ, ὅπο τὸ νεῖμα σου, νὰ τὴν ὑπερασπί-
σωμεν μέχρι θανάτου.

— Ὁ ἔχθρος εἶνε ἐπικίνδυνος, διότι ἔρχεται ὡς
νικητὴς καὶ εἶνε πολυάριθμος.

— Δὲν ἄρκει μόνον ὁ ἀριθμὸς, διὰ τὴν νίκην.

— Χρεάζεται καὶ ἀρχηγός, εἶπεν ὁ Μανασῆς,

καὶ ἐγὼ, ὡς βλέπεις, εἶμαι γέρων.

— Ἀγαπητὸς μου κύριε, εἶπεν ὁ Χάν, γονυπα-
τῶν ἐνόντων του, λάβε τὴν καλωσύνην νὰ μ' ἀ-
κούσῃς.

Εἶσαι ἐλαφύς νὰ δουλήσῃς, ἀπήντησεν ὁ
ἡγεμὼν, διότι εἶσαι ἀγαπητός μου.

— Σ' εὐχαριστῶ, εἶπεν ἡ 'Ιουδὴ, φιλοῦσα τὸν
πατέρα της.

Φαίνεται ὡς εἰς ἀσήμενον καὶ μηχανισμός,
ἐπανελάθεν ὁ Χάν, ἀλλ' ἔχω τὴν ψυχὴν μεγάλην,
ὡς ὁ οὐρανός. Ἀπὸ τῆς σιγμῆς ταύτης, αἰσθάνο-
μαι ὅτι εἶμαι δυνατός ὅτι ὑφύμια ὑπὲρ τὴν γῆν

καὶ ὑπὲρ τοὺς ἀνθρώπους τοὺς κοινούς. Τόσον μι-
κρὸς πυρπολεῖ τὸ πνεῦμα μου, κατὰ τοῦ 'Ασσυρίου,
ὥστε μοῦ γιγαντώνει τὰς δυνάμεις καὶ πρῶθ καὶ
δυσὼ ἐκδίκῃσιν, μίαν ἐκδίκῃσιν μεγάλην, ἀτελείω-
τον, πρωτάκουστον καὶ πρωτοφανή. Ἐμπιστεύσομαι
ὁ αὐθόρτα, εἰς ἐμὲ, τὸν πόλεμον καὶ τὴν πατρίδα
μας. Ἄφες μὲ νὰ ἐξηγήσω τοὺς νέους ὅλους στρα-
τιώτας μας, ἐναντίον τοῦ ἔχθρου καὶ εἶμαι βέβαιος,
ὅτι μετὰ τὴν λύσαν ταύτην πρὸς ἐκδίκῃσιν, ἡ ὁποία
μεθ' ἐμὲ τὴν ψυχὴν, εἶμαι βέβαιος ὅτι θὰ σώσω
τὴν Βαβυλῶνα μόνον, ἀλλὰ καὶ τὴν 'Ιουδαίαν
ἐλθόν. Μὴ διστάσῃς, κύριε μου, νὰ μ' ἐμπιστευθῇς.
Ἄν τὸ πρόσωπόν μου δὲν ἐγγράται ἀρκέστα, σοῦ
ἐγγράται ἡ ἐκδίκῃς, τὴν ὁποίαν θέλω ν' ἀπο-

λαύσω. Εἰπέ τὸ νὰ καὶ ἡ πατρίς μας θὰ σωθῇ. Τὸ
αἰσθάνομαι, τὸ δεῖσθαι, τ' ὀρκίζομαι.
Καὶ ἔπειτα τὰς χεῖρας πρὸς τὸ μέρος τοῦ μυστη-
ριώδους οὐρανοῦ, διὰ νὰ καταστήσῃ τὸν ὄρκον τοῦ
ἐπισήμου.
Ἡ 'Ιουδὴ ἐπερίμεναν ἀναγνώσις τὴν ἀπάντησιν.
— Τέκνον μου, εἶπεν ὁ ἄρχων πρὸς τὸν Χάν.
Ἦκουσα ὅτι ἀγαπᾷς τὴν 'Ιουδαίαν καὶ βλέπω
ὅτι ἀγαπᾷς παρ' αὐτῆς. Ἰδοὺ τὸ στάδιον διὰ νὰ
ἐπιτύχῃς. Ἀνάλαβε τὸν ἀγῶνα, ἀφοῦ τόσον τὸν
ποθεῖς, καὶ ἂν τὸν φέρῃς εἰς πέρας εὐτυχῆς, ὡς
γέρας, ὡς βραβεῖον σοῦ θὰ ἔχῃς τὴν προσφιλῆ μου
'Ιουδὴν.
(Ἀκολουθεῖ).

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΜΕΤΑΧΕΙΡΙΣΜΕΝΩΝ

ΓΡΑΜΜΑΤΟΣΗΜΩΝ

ΑΓΟΡΑΙ-ΠΩΛΗΣΕΙΣ-ΑΝΤΑΓΑΓΑΙ

ΠΑΓΚΟΣΜΙΟΙ

S. B. SAKELLAROPoulos

48 Rue d'Hermes 48

PATRAS-GRÈCE

ΟΙΚΟΝΟΜΟΣ γνωρίζουσα καὶ τε-
λείως τὴν ραπτικήν ζητεῖ θέσιν. Πλη-
ροφορία εἰς τὸ Γραφεῖον μας.

ΕΙΔΙΚΟΝ ΙΑΤΡΕΙΟΝ

ΒΑΛΛΟΝΗΣ

ΤΟΥ ΙΑΤΡΟΥ

Σ. Α. ΡΟΚΚΟΥ

ΘΕΡΑΠΕΥΟΝΤΑΙ:

Τὰ διάφορα ἐλαττώματα τοῦ προ-
σώπου καὶ τοῦ σώματος καὶ αἱ ἀνω-
μαλίες τῆς ρινός. Τὰ ἐξανθήματα, πα-
νίδες, σπιδάσια, τριχοπτώσεις, πιτυρία-
σις, οὐιδες, παχυσαρκία, ισχυρὴς,
υπερίδρωση. Ριζικὴ ἐξαιρέσις τριχῶν
ἐκ τοῦ προσώπου. Καλλονὴ τοῦ προ-
σώπου, τῆς κόμης καὶ τοῦ σώματος.

Κοθ' ἑκάστην 10 1/2—12 καὶ 3 1/2—6.

37-ΟΔΟΣ ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ-37

ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΟΝ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ

ΤΑΠΕΤΣΑΡΙΑΣ

ΕΛΑΜΕΙΝΩΝΔΑ ΖΩΣΙΜΑ

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

17-ΟΔΟΣ ΚΑΛΑΜΙΩΤΟΥ-17

Κατασκευάζονται: Καναπέδες, Πολυθρόναι, Καθέδρες, Διβάνια, Έγκα-
μπό-Ποιές, Σεραλέ, Ταπητοεργα, Παραβάν, Σουφλετίδες.

Κόπτονται καὶ τοποθετοῦνται ὅλων τῶν σχεδίων: Παραλειπόμενα,
Κοινοποῖται, Στόρια, Μονοαμίδες, Κλισοποῖται, Προσεφάλια λούσων,
στολισμοὶ Αἰθουσῶν καὶ πᾶν εἶδος ταπετσαρίας.

ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΑ, ΣΤΕΡΕΟΤΗΣ, ΕΥΘΕΝΙΑ, ΤΑ ΜΟΝΑ ΣΥΣΤΑΤΙΚΑ

ΒΟΥΤΥΡΟΝ ΚΑΙ ΤΥΡΟΝ

ΕΞΟΧΟΥ ΠΟΙΟΤΗΤΟΣ

Θὰ εἴρῃ εἰς τοῦ κ.

Δ. ΚΟΤΤΙΚΑ

ΟΔΟΣ ΕΥΡΥΠΛΟΥ 22

ΙΑΤΡΕΙΟΝ

ΑΛΕΞΑΝ. Γ. ΡΟΔΟΠΟΥΛΟΥ

Τέως πρωτόδικον τῆς Συφιλοδοκίης κλινικῆς

τοῦ Ἐθνικοῦ Πανεπιστημίου

Δέχεται πάσχοντας ἐξ ἀρροδιῶν καὶ οἰσμο-
γεννητικῶν ὁργάνων ἐν τῷ Ἰατρικῷ τοῦ
ὁδὸς Ἀθηνᾶς 25 καὶ Θέμιδος 10

ΤΡΟΧΙΣΜΑ ΚΡΥΣΤΑΛΛΩΝ

(ΜΠΙΖΩΤΕ)

Ἐν τῷ Ἐργοστασίῳ Νικολαΐδου
καὶ Χαλκοκονδύλη τροχίζονται καὶ
ἐπαργυρώνονται κρύσταλλα παντὸς
μεγέθους καὶ ρυθμοῦ, ἴητοι δι' ἐπι-
πλα, δι' εἰσοδῶν καὶ θύρας, καὶ ρά-
φια διὰ βιτρίνας.

Ἐργασία ἡγυμνήνη. Τιμαὶ ἀσυνα-
γώητοι.

Πανδρόδου 1 (Πλατεία Μητροπόλεως)

ΛΑΪΚΗ ΤΡΑΠΕΖΑ

ΤΑΜΙΕΥΤΗΡΙΟΝ 4 1/4 %

Καταθέσεις χρημάτων ἐντόκως. Εἰς
πρώτην ζήτησιν καὶ ἐπὶ προθεσίμῃ.

ΤΑ ΓΕΓΟΝΟΤΑ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ

ΤΟ ΠΕΡΙΩΝΥΜΟΝ ΖΗΤΗΜΑ ΕΙΝΕ ΕΝΟΧΟΣ;

Εἶνε λοιπὸν ἔνοχος ἡ ὄχι ἡ γυναῖκα αὕτη; ἡ
ζωὴ τῆς ὁποίας ἐπὶ πρῶτον νὰ μεταβληθῇ εἰς ὀρά-
μα ἄριστον διὰ νὰ χρησιμοποιῇ ἀργότερα ὡς ὕλη
ἀναγνωσμάτων; Καθ' ἡμέραν δημοσιεύονται ἐπι-
στολαί, φωτογραφίαι, ἐνοχοποιητικὰ κάρ-
ποστάλ καὶ λεπτομέρειαι τῆς ἀτυχοῦς αὐτῆς σγέ-
σεως, ἡ ὁποία ὠδήγησε τὸν δυστυχῆ Χαλιούλια
εἰς τὸν τάφον. Ὅλα ἐν τούτοις αὐτὰ δὲν εἶναι
ἀποδείξεις ἐνοχῆς. Ἡ γυναῖκα αὕτη εἶναι πολὺ
πιθανὸν ὅτι δὲν ἄφησε τὴν καρδίαν της εἰς τὴν
συζυγικὴν παστάδα, εἶναι ἀκόμα πιθανότερον ὅτι
τὴν παρελάμβανε κατὰ τῆς καὶ τὴν ἐξέδιδε εἰς
γοιμορριστικὰς ἐπιστολάς καὶ κάρποστάλ. τὰ
ὁποία ἐπὶ πρῶτον νὰ φωτογραφηθῶν, νὰ γίνοντο
κλισὲ καὶ νὰ κοσμήσων τὰς στήλας τῶν ἐρημε-
ρίων. Ἡ ὑπὸ κατηγορίαν σύζυγος ἀποκαλεῖ
τὴν διανομήν αὐτὴν τῶν περισευμάτων τῆς καρ-
δίας της τρελλὸν σφάλμα· ἡ κοινωνία ἀρέσκει
ταὶ νὰ ἀποκαλῇ μοιχαλίδαν τὴν σύζυγον τῆς
ὁποίας ἐνα σφάλμα εἶτε τρελλὸν ἢ ὄχι ὠδήγησε
τὸν σύζυγον της εἰς τὸν τάφον. Εἶναι λοιπὸν
μοιχαλὶς ἡ σύζυγος τοῦ Χαλιούλια ἢ ὄχι;

Αἱ δημοσιεύσεις κάρποστάλ καὶ αἱ ἐπιστο-
λαὶ δὲν δίδουν κανένα φῶς εἰς τὴν ὑπόθεσιν.
Ἡ γυναῖκα αὕτη ὑπῆρξε πολὺ ἐλαφρὰ καὶ
πολὺ ἐπιπολαιᾶ· ἡ μακία τοῦ γιοῦσσο αὐτοῦ τὸ
ἔβαλον μὲ τὸσην ἀρσενικακίαν γλῶσιν σκορπίζει
εἰς τὰς αἰσθηματικὰς τῆς ἐπιστολάς, σκινεῖται
ὅτι ὑπῆρξεν ὁ πρῶτος αἷτιος τοῦ παρατραπῆ-
ματός της τοῦ σοβαροῦ ἢ ἐλαφροῦ. Φαίνεται ὅτι
εἶχε τὴν μακίαν νὰ ἀλλογογραφῇ ἐξ ἡμέρας τῆς
κάποιου φιλολογικῶν μικρόδων τὸ ὁποῖον ἐν συν-
ενοήσει μὲ τὸ ὀλίγον αἰσθημα τὸ ὁποῖον ἐφρόν-
τισε νὰ καλλιερῇ εἰς ἀτυχῆς σύζυγός της, ἡ-
ρῖσε τὴν βιομηχανίαν αὐτὴν τῶν ἐπιστολῶν καὶ
τῶν δελταρίων.

Ἡ κ. Χαλιούλια δὲν εἶνε βέβαια καμμία ἐξο-
χότης φιλολογικῆ· τὰ γράμμά της εἶνε ἀ-
κατὰ κοινὰ, τὰ δελταρία της πολλὰ συνθηματικὰ
καὶ ὀλίγον ἔξπνα. Εἰς ὅλας τῆς ὁμοῦς τὰς ἐπι-
στολάς, καὶ τὰς γραμμάς καὶ τὰς λέξεις διαπα-
νται ἡ μακία τοῦ γράφειν εὐσεύς, τοῦ δημιουρ-
γεῖν ὕψος. Φαντάζομαι ὅτι ἂν ἡ κυρία Σεδινίε
ἦτο σύζυγος ἐνὸς ἀξιωματικοῦ τοῦ Ναυτικοῦ μὲ
τὸν ὁποῖον δὲν ᾔδονατο νὰ ἀλλογογραφῇ θὰ εὐ-
ρίσκατο μίαν ἡμέραν εἰς τὴν ἰδίαν θέσιν. Τότε
δὲν θὰ ἐγένετο ἴσως ἀνάγνωσμα, πιθανὸν ὁμοῦ
νὰ ἐγίνετο κομωδία ἢ δράμα.

Ἐγὼ εἰς τὴν γυναῖκα αὕτην ἀποδίδω πολλήν
μακίαν εὐφροσύνης καὶ ρομαντισμοῦ, πολλήν
ἐπιπολαιότητα καὶ ὀλίγην συζυγικὴν πίστιν, ἐ-
νοχὴν ὁμοῦς ὄχι... Γυναῖκα ζῆτις ὑπῆρξε ἐρωμέ-
νη ἐνὸς ἀνθρώπου ἔχει κατὰ σοβαρώτερον,
κατὰ αἰσθηματικώτερον, κατὰ πολὺ μᾶλλον
ἐνοχον νὰ γράφῃ ἢ νὰ ἐκμυστρευσθῇ εἰς τὸν
ἐραστὴν της, καὶ δὲν γεμίζει μὲ παιδαριώδη
ἀστεία τὰς ἐπιστολάς της καὶ μὲ σημεία καὶ
σταυροὺς οἱ ὁποῖοι τοὺς δίδουν ὄψιν ἀσβεστομέ-
νων ἀθηναϊκῶν τοίγων. Ἡ γυναῖκα αὕτη ὁμοῦς καρ-
δία εἶνε πάντοτε πρόβλημα τοῦ ὁποῖου ἀδικῶς
ζητοῦμεν ὅλοι μὲ τὸσον ζῆλον τὴν λύσιν. Πιθα-
νὸν ὑπὸ ὅλην αὕτην τὴν βεβαιωμένην εὐφροσύ-
νην νὰ κρύπτεται τὸ βαθὺ αἰσθημα καὶ ὁ ἔρω-
ς τὸν ὁποῖον ἄλλαι ἐκκαλύπτουν μὲ χίλια σὲ ἀγαπῶ
καὶ δωδεκάδας σὲ λατρεύω. Τὸ ζήτημα λοιπὸν
δὲν εἶναι εὐκόλον νὰ λυθῇ καὶ εἰς καθὲς ἐνὸς τὸν
νοῦν ζῇ ἀκόμη αὕτη ἡ ἀπορία:

— Εἶνε ἔνοχος;

Η ΝΙΝΑ ΠΡΩΗΝ ΣΥΖΥΓΟΣ ΧΑΛΙΟΥΛΙΑ

διὰ τὴν ὁποίαν ἐφρονεῖτο ὁ τέως σύζυγός της Τάκης Χαλιούλιας ἀξιωματικὸς τοῦ Ναυτικοῦ, ἐν
μονομαχίᾳ πρὸς τὸν συναδελφόν του κ. Δημόσιον. Αἱ πλείους καθ' ἡμέραν ἐφημερίδες δημο-
σιεύουν, ἐπὶ ἡμέρας τώρα, εἰς στήλας τῆς ἱστορίας της. Ἡ κυκλοφορία τῶν ἐφημερίδων ἐκ τοῦ λόγου
τούτου, καὶ τὸ λυπηρὸν συμπέρασμα εἶνε ὅτι τὸ ποῖον ὁπλὴ ἀνορέσεως τὰς λειτουργίας μίᾳς
ἱστορίας ἀσημάντων καὶ συνήθων, ἡ ὁποία εἶχε νὰ λαβῇ τέλος τραγικόν.

ΜΕΝΕΞΕΔΕΣ

ΧΑΡΑ Σ' ΕΜΕΝΑ

Σάν τὸ λουλούδι ποὺ ἀπ' τὴ γῆ
πέρνει βροσιὰ πέρσεται
καὶ μυρωδιὰ στὴ χαράγῃ
σκορπίζει παραθύρᾳ
ἐλόγυρά του.

Σάν τὴ Σελήνη ποὺ γλωμῇ
στὸν Ὀυρανὸ ἔσφονε
τὴν εὐμορφίαν τὴ μαυρίῃ
καὶ ἔλφ' μὲ γέρνει
στὴν ἀγκαλιά του.

Ἀπ' τὴ γλυκερὰ σοῦ τὴ ματιά
καὶ ἐγὼ ἐλπίδες πέρνω
καὶ μὴν ἀγάπῃ μυστικῇ
ὅπου κ' ἂν πάω φέρνω
σιμὰ σὲ σένα.

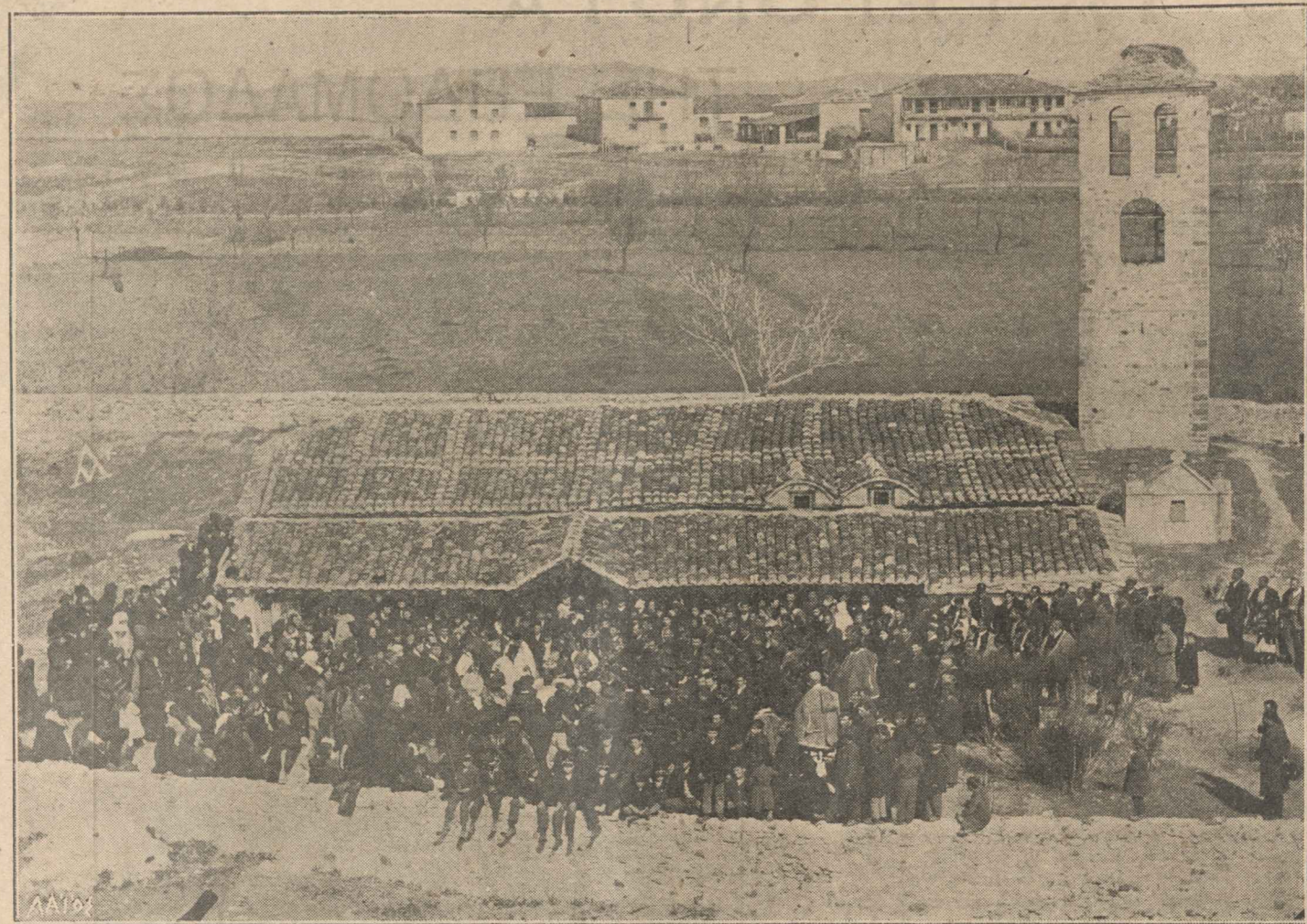
Καὶ μοῦ γελᾷ τὸ καὶ τί
τὸ καὶ τί μαγεῖται
χαρὰ σ' ἐμεῖν τὴν Πουγῇ
ποὺ ἔχει νὰ λατρεύῃ
χαρὰ σ' ἐμένα.

ΓΙΑΓΚΟΣ Γ. ΖΑΝΝΟΣ

ΙΣΤΟΡΙΚΑ

Δύο διάσημοι εἰσαρκαστοὶ, ὁ Μπουρβανός, καὶ
ὁ Τερβέν, καταστάντες βασιλεῖς τοῦ Ναυτικοῦ, ἐν
μονομαχίᾳ πρὸς τὸν συναδελφόν του κ. Δημόσιον. Αἱ πλείους καθ' ἡμέραν ἐφημερίδες δημο-
σιεύουν, ἐπὶ ἡμέρας τώρα, εἰς στήλας τῆς ἱστορίας της. Ἡ κυκλοφορία τῶν ἐφημερίδων ἐκ τοῦ λόγου
τούτου, καὶ τὸ λυπηρὸν συμπέρασμα εἶνε ὅτι τὸ ποῖον ὁπλὴ ἀνορέσεως τὰς λειτουργίας μίᾳς
ἱστορίας ἀσημάντων καὶ συνήθων, ἡ ὁποία εἶχε νὰ λαβῇ τέλος τραγικόν.

Ἐπίσκοπος πρὸς τὸν Κερατὴ εἶπε γὰρ εἰς τὴν
ὁδοῦ τοῦ Καναδά. Οἱ ἐξελθόντες πρὸς ἀναζητή-
σιν του συνήντησαν ὅμιλον ἀγρίων, τοὺς ὁποίους
ἠρώτησαν ἂν ἐγνώριζον τὸν ἐπισκόπον.
Ἀποκρίθησαν

Η ΕΝ ΑΓΙΔΙΝΙΩ ΠΑΝΗΓΥΡΙΣ ΤΗΣ 10ΗΣ ΦΕΒΡΟΥΑΡΙΟΥ

Μίαν σχεδόν ωραν του 'Αλμυρού απέχει το χωρίον 'Αιδίνιον, όπου ή μοναδική της 'Ελλάδος Καθαβετία γεωργική σχολή. Καθ' εκάστην 10ην Φεβρουαρίου, μνήμην του αγίου Χαράλαμπους, διορτάζει ο φερώνυμος του χωριού θαιματοργός ναός, με το πολυπλήθες εκεί εκ πάσης περίε μακρυνης γωνίας άθροϊζόμενον εύσεδες πλήρωμα.

Από της παραμονής προδέρχονται οι προσκυνηται κ' εντός του ναού και των περίε διανυκτερεύοντες, παρευρίσκονται, κατά τε τον νυκτερινόν «έσπερινόν» και κατά την κυρίαν τελετήν της επομένης, της οποίας ή σκηνή του «αγιασμού» παρίσταται εν τη προτιθεμένη εικόνη.

Το πλήθος περικυκλοϊ εύσεδώς τους τε λειτουργούντας.

Υπεράνω ή στέγη του ήμιυπογείου ναού, χρόνους δουλείας πολυστενάκτου μαρτυρούντος.

Ο ρυθμός είνε «ασιλικός», ο συνήθης των υπ' αναπόδραστον ανάγκην εύρισκομένων χριστιανών της Ανατολής. Πλαγίως δεξιό το ύψητενές κωδωνοστάσιον επί της στέγης του οποίου ή απαραίτητος φωλεά του «λέλεκα», του πιστού τούτου συντρόφου του Θεσσαλού αγρότου, όστις άφ' ότου εκαλείτο Πελασγός, άνεκαθεν τον Πελαργόν, μεγαλώς συνεπάθει, υπ' αυτού εύεργετούμενος πολυτρόπως κατά τας αίχμηράς στιγμάς του θεσσαλικού άφορήτου καύσωνος, υπ' αυτού του σημερινού Λέλεκα, όστις ώσαύτως κ' εις τον αρχαϊόν Λέλεγα, άρχέτυπον της ελληνίος χώρας κάτοικον, ταύτά προσέφερεν εύεργετήματι. Πόσον ή σχεδόν συνωνυμία αυτή μ' έμβάλλει εις μυρίας σκέψεις περί παρελθόντος πανομοιου προς το παρόν!

Πέραν εις το βάθος της εικόνης διακρίνονται τα οικήματα της σχολής. Το συνεχόμενον, —καθώς φαίνεται— με την κορυ-

φήν του κωδωνοσταδίου με «χαγιάτι» οίκημα, είνε των μαθητών το οικήτηριον' τα λοιπά αποθίκαι των γεωργικών ειδών και των δημπηριακών.

Αλμυρός

ΑΣΤΕΡΙΟΣ

Ουδείς έχει δικαίωμα επί του περιττού, ένόσω όλοι δέν έχουσι το αναγκαϊόν.

Δουμάς πατήρ

Όσον παράλογον είναι πιάθος τι, τόσση μάλλον παρέχει πιθανότητας ευσταθείας και βαθύτητος.

Γαλλική παροιμία

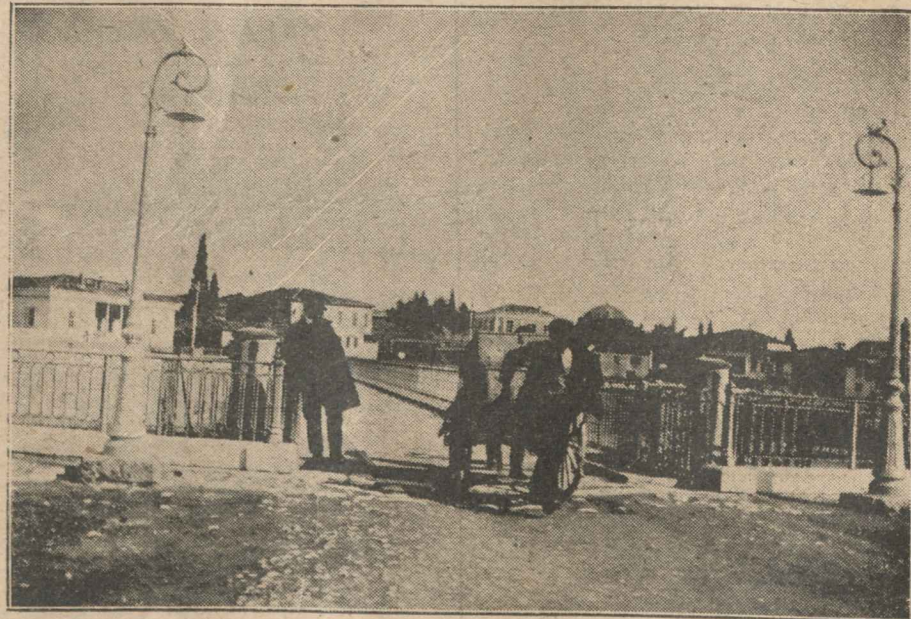
Βασιλισσά τις, έρωτηθείσα αν ή γυνή δύναται να πωληθή, απήνησεν: «Αυτό εξαρτάται από την ποσότητα του άντιτίμου».

Ανέκδοτον

Τά μεγάλα δυστυχήματα διέρχονται έν μέσω των ανθρώπων σιωπηλώς, ό θρήνός των θυφεται εις τον ουρανόν και είνε βουχηθμός.

Saly-Farina

ΕΙΚΟΝΕΣ ΑΠΟ ΤΗΝ ΧΑΛΚΙΔΑ

Η ΓΕΦΥΡΑ ΚΛΕΙΣΤΗ

(Έστία εν Χαλκίδος υπό του κ. Νικ. Γ. Βλασοπούλου).

ΑΘΗΝΑΪΚΟΙ ΠΕΡΙΠΑΤΟΙ

Ο ΠΕΡΙΠΑΤΟΣ ΤΗΣ ΔΕΝΔΡΟΣΤΟΙΧΙΑΣ

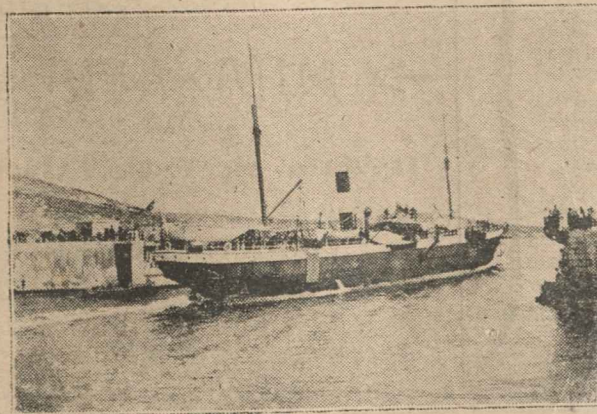
(Φωτογρ. κ. Γ. 'Αλξίου)

Κατά την εποχήν ιδίως αυτήν την θανυτοίαν ωραν της άνοιξεως, δέν έπίσχει εις τας 'Αθήνας περίπατος θελτικώτερος και ποιητικώτερος από τήν «δενδροστοιχίαν». Τώρα ποδ ό ήλιος άρχίζει να καίη και άνθίζουν ή ήλικιωμένες πιτερές της λεωφόρου 'Αμαλίας, και άπ' τα βάθη του 'Ανακτορικού κήπου, άρχίζουν να διαχύνονται αι πρώται βλοσυρωμένα απότνοισι, ό περίπατος της δενδροστοιχίας, όταν το μεσημέρι πλησιάζη, είνε ή θανυμασιότερα συνάθροις των 'Αθηναίων.

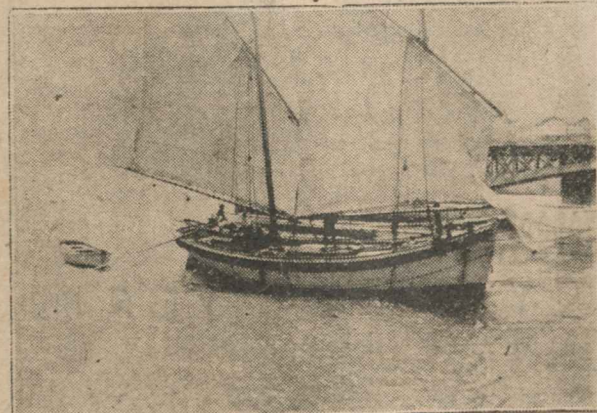
Όλη ή κοινότης, ή χάρις όλη και ή κάλλοή της πρωτενούσης σκορπίζονται με άφθονίαν, έπ' την σκιερήν δενδροστοιχίαν και τα εύγενικά άρώματα των κυρίων και δευτερευόντων συγγέντων με τας πρώτας των άνθέων εύωδίας.

Όστις θέλει να γνωρίση «τάς 'Αθήνας όλας» δέν έχει παρά να έπισκεφθή την χλοερήν δενδροστοιχίαν, όταν το μεσημέρι πλησιάζη και ιδίως, την ήμέραν της Κυριακής.

Η ΓΕΦΥΡΑ ΑΝΟΙΚΤΗ

(Έστία εν Χαλκίδος υπό του κ. Νικ. Γ. Βλασοπούλου).

(Έστία εν Χαλκίδος υπό του κ. Μίμη Τσαντίλα, εν Χαλκίδος).

Ο «ΔΙΑΒΟΛΟΣ», ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Το νέον παιγνίδι, το όποιον είνε... παιδαίματον κατέκτησε και τον μικρόκοσμον των 'Αθηναίων. 'Η εικόνη έλήθη από τον κήπον του Αρχαιολογικού Μουσέου.

(Φωτογραφία κ. Γ. 'Αλξίου)

ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΗΘΗ ΚΑΙ ΕΘΙΜΑ

ΗΠΕΙΡΩΤΙΚΑΙ ΑΠΟΚΡΕΩ

Καὶ ἐν τοῖς χοροῖς τῆς Ἡπείρου (τοῦ τμήματος τῆς Παγοντιανῆς) πρὸ ἐτῶν ἐπεκράτει τὸ ἔθιμον τῆς ἀπὸ μασὸς διασκεδάσεως τῶν ἀποκρεῶν, δηλ. τῶν μεταμυήσεων.

Ἐνθυμούμαι διὰν ἡμεῖς μικρὸς, ὅσοις φῶβον καὶ τρόμον μοι ἔντευαν οἱ ἀπαιτοὶ ἐκεῖνοι μασκαράδες, ὅμα τῇ θῆν τῶν ὁσίων λαγνασμένους ἔτρεχα, ὅπως εὖρο προστασίαν ὑπὸ τὴν αἰγίδα τῆς γαρδομινίκου οὐγκόνας τοῦ μακαρίτου πατρός μου.

Σὺν τῷ χρόνῳ ὅμως τὸ ἔθιμον τοῦτο ἐξέλιπεν ἀπὸ τοῦ κόσμου, καὶ ἀπὸ τῆς ἀφῆσιν καὶ τῆς κενῆς εἰς τὴν ζωὴν καὶ τὴν ζωηρότητα, μὲ τὴν ὁποίαν οἱ αἰτικοὶ τῶν χορῶν τοῖτον διέχοιτο τὴν τρελλὴν ἐποχὴν τοῦ γέλωτος καὶ τῆς εὐθυμίας κατὰ τὸ βουζιάντον διάστημα τῆς πόλεως (διότι ἐνταῦθα αἱ ἀποκρεῖς μὲν ἰσχυροὶ βίον 24 ὥρων ἀπὸ τῆς πόλεως δηλ. τῆς τριτῆς μέχρι τῆς ἐπομένης) ἐντοῦν νὰ τὸ κάθουν κυριολεκτικῶς.

Ὅταν ἡμεῖς ἐξημερώσῃ ἡ Κροακίᾳ, αἱ μὲν γυναῖκες ἀπὸ βαθείας νυκτὸς ἀρχίζον τὰς ἀντιθέσεις προετοιμασίας τῶν διὰ τὰς πόλεις, διὰ τὴν κατασκευὴν τῶν ὁσίων προσπαθοῦν ὅπως ἐφαρμοσθῶν ὅλην τὴν λεπτότητα καὶ εἰδικότητα τῶν.

Οἱ δὲ ἄνδρες ἀπὸ τῆς πόλεως μεταβαίνουν εἰς τὴν ἐκκλησίαν ὅπως ἀποσπασθῶν τῆς θέας καὶ ἰσθῶς λειτουργοῦν εἰς τὸ κεντρικὸν καθῆμενον τοῦ χοροῦ, τὸ κοινὸν ἐντευκτικόν, ὅπου μετὰ τὴν ἀνταλλαγὴν τοῦ στερεοτύπου «χορὸν πολλὰ» παύονται τὸ πρῶτον τὸν ὁρμήν.

Ἐκεῖ δὲ πρὸ τῆς ὁμοτιμίας τῶν ἡδυμόλων καὶ μελισσοῦν φθόγγων τῆς Αἰωνιανῆς συναντίας, τοῦ κλαρίνου, λαγούτου, ντεροῦ καὶ βιολίου, διέχοιτο τὰς προβάς τῶν ὥρας μέχρι τῆς μεσημβρίας.

Ἄνα ἑλθὼν ἡ μεσημβρία ἕκαστος μεταβαίνει εἰς τὸν οἶκον του, ὅπου τὸν ἀναμένει ἡ πλουσιότητα ὑπὸ ἐποχὴν ποικιλίας καπέλων, εἰς τὸ μερὸς τῆς πόλεως τὴν πρῶτην θέαν κατέχει ἡ πόλη, αὐτὴ ἡ ὁμογενὴς ἀποκομικὴ πόλη, ἀλλὰ ὑπὸ διαφόρων μορφῶν καὶ τίτλων «ποικιλιασμένη» ὡς κρεατοπία, τυρόπια, γαλατομαζορέα, λαγνασμένους, ἕκαστος ἕκαστος ἡ πόλη μὲ τὰ καρόδια καὶ τὴν σκορδαλιά, καθὼς καὶ ἄλλα ποικίλα φαγητά.

Μετὰ τὸ πρῶτον ἀρχίζον οἱ ἀνδρομολογοὶ τὰ ντυμένα περὶ τὸν βροχιδόν ἐπὶ 2 συνεχεῖς ὥρας, μέχρις ὅπου σιμῶν ἡ καμπάνα τοῦ χοροῦ, ὅποτε καὶ συναθροίζονται οἱ εἰς τὴν κεντρικὴν πλατεῖαν.

Ὁ χορὸς διαρκεῖ εἰς δύο περιόδους ὥρας. Μετὰ τὴν δίδου τὸν χορὸν, ἄνδρες καὶ γυναῖκες καὶ ὁμάδας ἐπισκεπτόνται κατ' οἶκον τοὺς διαφόρους συγγενεῖς καὶ φίλους, παρ' ὧν ἀλληλοφιλομνημονοῦν αἰὶν τὴν συγγένειαν, λέγοντες «Συγχώρε με καὶ θεὸς συγχωρεῖ σε».

Οἱ τύποι οὗτοι ἐπιβάλλονται ἀπὸ πάντων εἰς τὰς γυναῖκας καὶ διὰ τὰς νεώτερας, αἰνῶς συνοδεύονται πάντες ὑπὸ τῆς πενήθρας ἢ τῆς πρεσβυτέρας συγγενίδας.

Καθ' ὅλην τὴν νύκτα εἰς ἐκαστὴν συνοικίαν ἀνά ποταμὴ φωναί, διὰ τὰς χορεύει ἕνα τῶν ὁσίων, ἀπὸ ἐβδόμηδον ἀνορίζονται οἱ μικροὶ σαλμπαῖτες, ἐκτενέστερον ἀπὸ τοὺς φράκας τῶν ἀποκρεῶν ἀπὸ τῶν καὶ γχορῶν ἐνήμερος καλῶν καὶ παλαιῶν.

Πρὸς τῆς φωνῆς στήνουν τὸν χορὸν, ἄνδρες, γυναῖκες, καὶ παῖδες, φρόνην, μὲν δὲ, τραγουδοῦντες διάφορα τραγούδια, ἀπὸ τῶν ὁσίων ἢ ἀδοκῆς μὴν μνήμη μολὶς διέτρεχον στίχους τινὰς ὡς:

Τὰ πέλαγα, χάιδω μ' καὶ τὰ νηῖα
Ὅλα δορυμένα τάχον
Γιατὶ δὲν μπόρεσα νὰ βρῶ
ἕνα ξενὸν λεμόνι
Νὰ τὸ δοῦμῶς, Χάιδω μ' νὰ τὸ πῶ
Νὰ μοῦ διαβῶν οἱ πόνοι. κ.τ.λ.

Ὅτιοι λοιπὸν ἐν ἀσπιδίῳ εὐθυμῶν, χαρῆς καὶ γέλωτος, οἱ αἰτικοὶ τῶν χορῶν τοῖτον, διέχοιτο τὴν τρελλὴν ἀποκομὴν, μέχρι τῆς πόλεως, ὅποτε ἀπρηθροῦν καὶ καταβροχασμένοι πλεον, παραδίδονται εἰς τὰς ἀγῶνας τοῦ Μορφέως.

ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ Φ. ΔΡΥΜΙΛΙΑΣ

Ὁ δεῖλος ἀποκαλεῖ ἐαυτὸν συνετὸν, ὁ δὲ φυλάργυρος οὐκ ὀνομαζέται.

Πόπλιος Σῦρος

Ἡ σάτυρος εἶνε κάτοπτρον. ὁ δὲ ἐμφλέπων ἐν τῷ αὐτῷ εἶνε βέβαιος ὅτι διακρίνει τὴν φαινομένην ὅλον τοῦ κόσμου ἐκτὸς τῆς ἰδικῆς του.

Ἀγγλικὴ παραομία

ΟΙ ΝΙΚΗΤΑΙ ΤΟΥ ΧΡΟΝΟΥ

ΕΥΡΕΘΗ
ΚΑΙ Ο ΓΕΡΟΝΤΩΤΕΡΟΣ
116 ΕΤΩΝΑΥΓΟΥΣΤΗΣ ΒΡΟΒΓΘΗΣ
(Φωτογραφία κ. Αν. Ι. Τσαμπούλου)ΤΟ ΘΑΥΜΑΤΟΥΡΓΟΝ
ΘΜΑΣΣΩ

Ἡ κυρία ΑΙΚΑΤΕΡΙΝΗ ΒΡΑΧΙΛΙΩΤΗ, καλῶς κατηχημένη εἰς τὸ Μασάζ, ἀναλαμβάνει τὴν δι' ἐντερίων θεραπείαν Κυρίων τε καὶ Κυριῶν.

Τὸ Μασάζ θεραπεύει ταχυτάτα καὶ ἐριστικῶς τὰς ἀδυναμίας τοῦ στομάχου, τὴν χρονίαν δυσκοιλιότητα, τὴν πολυακρίαν, τοὺς χρόνιους ρευματισμοὺς, τὰς μυαλγίας καὶ νευραλγίας, τὰς πρὸς τὸν ῥυτίδα τοῦ προσώπου, τὴν λαγνότητα κ.λπ.

Ἡ Κ. Αἰκ. Βραχλιώτη ἐπισκέπτεται κατ' οἶκον τοὺς πάσχοντες ἢ δέχεται αὐτοὺς, ἐν τῇ οἰκίᾳ τῆς, καθημερινῶς:

3-6 Μ. Μ.

Ὁδὸς Ἱπποκράτους ἀριθ 6

ΚΟΛΩΝΙΑ

ΑΜΕΡΙΚΕΝ

ΜΠΑΧΑΡΙΑ

Βραδεῖον εἰς Ἑκθεσιν Βορδῶ

ΠΑΡΑΚΑΤΑΘΗΚΗ

Ὁδὸς Εὐαγγελιστοῦς ἀριθμὸς 23

Ἀπὸ 1ης Σεπτεμβρίου

Σταδίου 43

ΜΕΤΑ ΕΜΠΟΡΟΡΡΑΠΤΙΚΟΝ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ
ΑΝΤΩΝΙΟΥ ΚΑΤΕΙΛΥΒΑ
ΔΙΠΛΩΜΑΤΟΥΧΟΥ ΤΗΣ ΠΑΡΙΣΙΝΗΣ ΑΚΑΔΗΜΙΑΣ
Πλοῦτος ὑφασμάτων Ἀγγλικῶν καὶ Γαλλικῶν τελευταίας ἐποχῆς.
120-ΟΔΟΣ ΑΙΟΛΟΥ-120

ΕΞΕΝΑ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ
ΒΙΚΤΩΡΟΣ ΟΥΓΚΩ
Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΠΟΥ ΓΕΛΑ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγούμενου)

XVI

— Αἰφνυδία ἡπύκτης τοῦ αἰνίγματος

Ὁ ἀνεμοστρόβιλος κατέπλεον αἰφνυδίας.

Εἰς τὸν ἀνεμὸν δὲν ὑπῆρχον πλέον ρεῖματα οὔτε ἀπὸ βορρᾶ οὔτε ἀπὸ νότου. Οἱ μανιώδεις συριγμοὶ ἔπαυσαν. Ὁ τυφὸν ἐξηφανίσθη αἰφνυδίας ἀνευ τινος προειδοποιήσεως, ὡς νὰ εἶχε συρῇ εἰς τὸ χέλιος ἀβύσσου, εἰς τὴν ὁποίαν κατέπεσαν αἰφνυδίας.

Ὅμως ἤξευρε πλέον πῶς ἦτο. Αἱ νηριδὲς ἀντικατέστησαν τὴν γαλάζαν. Ἡ ζωὴν ἤχησαν ἐπαπλουτοῦσα βραδέως.

Ἄλλα καὶ ὁ σάος ἔπαυσεν. Ἡ θάλασσα κατέστη γυμνασία.

Αἱ αἰφνυδία αὐτὰ καταπτώσεις εἶνε συγγαί εἰς τὰς γιγνομένης. Ὅταν τὸ ἡλεκτρικὸν ρεῖμα ἐξαντληθῇ τὸ πᾶν τότε καθίσταται, ἀκόμη καὶ τὸ κῆμα, τὸ ὁποῖον εἰς τὰς συνήθεις θύελλας ἐξακολουθεῖ πλὴν μετὰ τὴν καταπνοὴν αὐτῶν. Εἰς τὰς γιγνομένης ἡ ὁρμή του παύει ἀποτόμως. Ὡς ἐγγύτης, τοῦτο δ' ἀπὸ διαφύσεως σφιδῶν τοὺς νόμους τῆς ναυτικῆς, τὸ ὁποῖον ὅμως οὐδὲν ἐκπληττει τοὺς πεπεισμένους ναυτικούς, οἱ ὅποιοι προκείμενον περὶ τῆς θαλάσσης παραδέχονται πάντα τ' ἀποσοδόν.

Εἰς ὅλην δευτερόλεπτα ἡ σκοπὴ δὲν εἶχε περὶ ἐαυτὴν παρά ὕδωρ βαθύς κοιμώμενον. Συγχρόνως—διότι ἡ τελευταία φάσις οὐκ εἶχε πάντοτε πρὸς τὴν πρῶτην—δὲν διεκρίνετο πλέον τίποτε γύρω. Ὅτι εἶχε καταστῇ ὁρατὸν διὰ τὸν κενὸν, τὰ ὁποῖα ἐξοχματίζον τὰ ρεῖματα τῆς γιγνομένης, καθίστατο καὶ πάλιν ἀδυσπῆστες οἱ ἀποφθοὶ σκαθαροὶ ἐσοτίζονταν κατ' ὁλοκληρίαν καὶ τὸ σκοτὸς τοῦ ἀέριου περιέβαλε στενότερον ἢ τὸ πλοῖον.

Τὸ νικητὸν ἐκεῖνο τοῖχος, ἡ στερογγύη ἐκείνη περιέβαλε δὲν τοῦ ἀδύρακτου σκοτούς, τῆς ὁποίας ἡ διάμετρος ὀλίγιστον ἀπὸ στιγμῆς εἰς στιγμήν, περιέβαλε τὴν Μαουρίαν, ὡς νὰ ἐδιπλοῦτο στενὸς ἐπάνω τῆς. Ἐπάνω τίποτε ἄλλο παρά κίλημα σκοτούς, κλεισμον. Ἡ σκοπὴ ἦτο ἡδὴ εἰς τὰ βάθη φρεσῶν.

Εἰς τὸ φρεῶ ἐκεῖνο τὸ μόνον, τὸ ὁποῖον διεκρίνετο ἦτο ὁ πυλὸς μολυβδῶ κατὶ τὴν θάλασσα.

Τὸ ὕδωρ δὲν ἐκινεῖτο πλέον.

Τὸ πᾶν ἦτο σιωπὴ τῶρα καὶ ἡσυχία.

Οἱ τελευταῖοι παφλαμοὶ τῶν κυμάτων διέτρεχον τώρα κατὰ μῆκος τὸ πλοῖον. Τὸ κατάρωμα ἀπέμεινε κατ' εὐθείαν ὀριζώντιος μὲ μικρὰς ἀνεπιστάτους κλίσεις. Κάπου κάπου ἐκινεῖτο μόνον ἐλαφρῶς. Τὸ φῶς, τὸ ὁποῖον ἐξακολουθεῖ καὶ κατὰ εἰς τὸ αὐτὸ μέρος, δὲν ἐκινεῖτο πλέον καὶ δὲν ἐκπνέον φλέγονται σταγόνες πίσεως εἰς τὴν θάλασσαν. Ἡ πνοή, ἡ ὁποία ἀπένεμεν ἀκόμη ἐλαφρὰ εἰς τὰ νηρὶ, δὲν ἐκινεῖτο πλέον. Ἡ ζωὴν ἐκπνέει πνυχὴ, μαλακὴ, ἀδύρακτος. Δὲν ἤκουτο μνηστικὸς κύματος συντριβομένου ἐπὶ ὑφάλου.

Εἰρήνη βαρύνει.

Ἡ ἀνάπνοια ἐκείνη, μετὰ τοὺς παροξυσμούς ἐκείνους καὶ τὴν ἀγωνίαν, ὑπῆρξεν ἀπεριγράπτως ἀπόλαυσις διὰ τοὺς δυστυχεῖς ναυαγούς. Τοῖς ἐφάνη, ὅτι τὰ στοιχεῖα τοὺς ἀφῆκαν ἡσυχούς ἐπὶ τέλος. Διέβλεπον ἀνωθεν τὸν καὶ γύρω τὸν μίαν συγκατάβασην προσεχίζονσαν τὴν σωτηρίαν των.

Καὶ ἀνέλαβον ἐμπιστοσύνην. Ἐνόμισαν, ὅτι ἡ εἰρήνη—ὑπεργραφὴ καὶ τὸ στήθος των διεστύλη καὶ ἀνέπνεον ἤδη ἐκ βαθέων.

Ἦδυναντο τώρα ν' ἀφῆσιν τὸ τεμάχιον τοῦ σπονίου, ἡ τὸ ἔδω, τὸ ὁποῖον ἐκράτουν.

Ἦδυναντο μάλιστα νὰ ἐγεθῶσι, νὰ σταθῶσι ὀρθοί, νὰ περιπατήσῃ, νὰ κινηθῶσι.

Ἦδυναντο ἐαυτοὺς ἀπείρους καθηνοσχετικῶς. Ὑπάρχοντες ἐν τῇ βαθύτην σκοτίᾳ τοιαύτῃ ἐντυπώσεως παραδείσους, προετοιμασίαι δι' ἄλλα πράγματα. Ἦτο φανερόν, ὅτι εὐρίσκοντο πλέον ἐκτὸς τοῦ ἀνεμοστρόβιλου, ἐκτὸς τῶν ὑφάλων, ἐκτὸς τῆς καταγίδος, ἐκτὸς τῆς λύσεως.

Ἄρα ἐσώθησαν.

Ὑπὲρ αὐτὸν τώρα ἦσαν ὅλα αἱ ἐλπίδες ἐπιτυχίας καὶ σωτηρίας. Μετὰ δύο ἢ τρεῖς ὥρας δι' ἐξήμερον πλοῖον διερχόμενον θὰ τοὺς ἔβλεπε καὶ διὰ τὸν παρελθόντα. Τὸ σπουδαιότερον εἶχε γίνῃ πλέον. Οἱ ἄνθρωποι ἐκείνοι ἐφαίνοντο εἰσερχόμενοι καὶ αὐτὲς εἰς τὴν ζωὴν.

Τὸ σπουδαιότερον ἦτο, ὅτι διετηρήθησαν ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας μέχρι τοῦ τέλους τῆς καταγίδος. Καὶ ἔλεγον:

— Ἐ! τώρα ἐτελείωσε πλέον.

Ἐξαιρῶν παρατήρησιν, ὅτι πραγματικῶς τὰ πάντα εἶχον τελεώσῃ.

Εἰς τὸν ναυτὸν ὁ Βάσκιος, ὁ ὀνομαζόμενος Γκαλδωξὲν, κατέβηκε διὰ νὰ ζητήσῃ σχοινία εἰς τὸ κῆτος ἀνήλθε περίτρεμος.

— Τὸ κῆτος εἶνε γεμάτον!

— Ἀπὸ τί ἠρώτησεν ὁ ἀρχηγός.

— Ἀπὸ νεφρῶν, ἀπῆντησεν ὁ ναύτης.

— Ὁ ἀρχηγὸς ἠρώτησεν.

— Καὶ τί με τοῦτο;

— Τί με τοῦτο; ἀπῆντησεν ὁ ναύτης. Ματὰ μισὴν ὥραν ἐβουλεύσαμε!

XVII

— Τελευταία καταγίδη

Εἰς τὸ κῆτος φαίνεται, ὅτι εἶχε γίνῃ φοιγῆτις καὶ δι' αὐτῆς εἰσῆλθε τὸ ὕδωρ. Ποτε; Ὅδεις ἤδυναντο νὰ εἴπῃ. Ἀπὸ γε διὰν ἐπλησίασαν τοὺς βράχους τοῦ Ἐρμούδου Φανού; Ἡ μήπως διὰν ἐπλησίασαν τοῦ Ὠρέα; Ἡ τελευταῖος διὰν ἐφῆσαν πρὸς τὸ Ὠρεῖν;

Ὅδεις ἤξευρε.

Τὸ βραδύτερον εἶνε, ὅτι τὸ πᾶν τοῦτο τοῖς συνέβη διὰν ἐπλησίασαν τὸν πᾶν τοῦτο Ὠρεῖν, ὅτε φαίνεται, ὅτι ἐλαβον κτύπημα, τὸ ὁποῖον κατ' ἀρχὰς δὲν ἠγνόουν, ἐν μέσῳ τοῦ τρομεροῦ σάλου, ὅστις τοὺς συνεκλόνησε.

Ὁ ἄλλος ναύτης, ὁ Χαιρε-Μαρίας ἐπιλεγόμενος, κατῆλθε καὶ αὐτὸς τὴν κλίμακα καὶ ἐπαγῆλθε λέγων:

— Τὸ νερὸ ἀνέβηκε δύο μέτρα στὸ ἀμπάρ.

— Δύο μέτρα!

— Ὁ Χαιρε-Μαρίας προσέειπε:

— Πρὶν περάσῃ σαράντα λεπτά τῆς ὥρας ἐβουλεύσαμε.

Πῶς ἦτο ἡ ροπή οὐδεὶς ἤδυναντο ν' ἀνακαλύψῃ. Κοιμημένη, ὡς ἦτο, ἄνευ μόνον νὰ εἰσερχεται βραδέως τὸ ὕδωρ καὶ νὰ πληροῖ ὀλίγον κατ' ὀλίγον τὸ κῆτος, οὕτως, ὥστε ἐντὸς ὀλίγου νὰ τὸ παρασῇ τὸ βάρος του πρὸς τὸ βάθος τῆς θαλάσσης.

Ἀδύνατον ἦτο νὰ εὐθεθῇ ἡ ροπή καὶ νὰ κλεισθῇ. Ἡ πληγὴ τοῦ πλοίου ἦτο ἀδύνατον νὰ ἐπιθεθῇ. Ἄλλως τε τὸ ὕδωρ εἰσέρχετο βραδύτατα.

Ὁ ἀρχηγὸς ἐκράνισε:

— Πρέπει νὰ βάλωμεν εἰς ἐνέργειαν τὴν ἀντίαν.

Ὁ Γκαλδωξὲν ἀπῆντησε:

— Δὲν ἔχομεν πλέον ἀντίαν.

Τότε, εἶπε, ὁ ἀρχηγός, ὡς διεθυμώμενος πρὸς τὴν ἔξοδον.

— Ποῦ εἶνε ἡ ἔξοδος;

— Ἐξοδος κ' ἐγώ;

— Οὐτε ἐγώ.

— Κάπου θὰ εἶνε ὅμως.

— Βεβαίως.

— Ἀς μᾶς ὁδηγῇς κάπου.

— Δὲν ἔχομεν πλέον πλοῖον.

— Πᾶρε τὸ τιμὸν σου.

— Δὲν ὑπάρχει τιμὸν.

— Ἀς κἀμεν ἕνα μὲ μίαν δοκίαν Φρεσῆ.

καρφὰ καὶ σκεπάσει.

— Ὅλα τὰ ἐργαλεῖα εἶνε εἰς τὸ νερὸ! Δὲν ἔχομεν πλέον τίποτε!

— Ἀς προσπαθῶμεν μὲ κάθε τρόπον νὰ διευθύνωμεν.

— Δὲν ὑπάρχει τρόπος.

— Ποῦ εἶνε ἡ λύσις; Ἀς τὴν ἀντιμετωπῶμεν.

— Δὲν ἔχομεν λύσιν.

— Ἀς κατακητιώμεν ἀπ' ἐξοῦ.

— Δὲν ἔχομεν κατὰ.

— Τὸ πᾶν τότε!

— Καὶ πῶς εἶνε κατὰ;

— Οὐτε κατὰ δὲν ἔχομεν.

— Ἀς κἀμεν κατὰ μὲ μίαν δοκίαν καὶ πανὶ μὲ τὰ ὑπάρχοντα κατὰ ἐντὸς τοῦ πλοίου.

— Ἀς ἐμπιστευθῶμεν εἰς τὸν ναυτὸν!

— Δὲν ἀνέει ἀνεμὸς πλέον!

Τὸ ὅτι καὶ ὁ ἀνεμὸς τοὺς εἶχε ἐγκαταλείπει.

Ἡ θύελλα εἶχε παρῇ καὶ ἡ πύξινος τῆς τῆς ὁποίας ἐνόμισαν σωτηρίαν τὸν ἦτο ἡ καταστροφὴ των. Ἐάν ὁ ἀνεμὸς κῆτος ἀκόμη μανιώδης, διὰ τοὺς ἐξώδες εἶνε καμινὰ παραλλαν καὶ ἡ αὐτὸς τοὺς πλοῖα τῆς ταχύτητος τοῦ εἰσερχομένου ὕδατος, διὰ κατὰ τὸν ναυτὸν νὰ τοὺς εἴπῃ γῆν.

Ἡ ταχύτης τῆς ταχυμίας δὲν ἤδυναντο νὰ τοὺς εἴπῃ γῆν.

Ὅταν ὅμως ἐλειψεν ὁ ἀνεμὸς ἔλειπε καὶ ἔλειπε.

Ἀπῆντησεν τώρα, διότι ἐξέλειπε ἡ καταγίδη. Ἡ ὁσὶα πλέον στιγμὴ ἐνεφανίζετο τώρα σοβαρὰ καὶ ἡρεμῶς.

Ὁ ἀνεμὸς, ἡ γαλάζια, ὁ γιονιστὸς ὀβλός, εἶνε ἀντίπαλοι, τοὺς ὁποίους δύναται νὰ καταβάλλῃ. Ἡ θύελλα ἡμπορεῖ νὰ καταβλήθῃ διὰ τῆς ἐπιμονῆς. Δύναται νὰ εἴπῃ ὅλα κατὰ τῆς βίας ἢ ὁποῖα ἐνίοτε ἀπατάται καὶ σκοπεῖ ἐκεῖ ὅπου δὲν πρέπει καὶ διευθύνεται πλαγίως καὶ ἐσφαλμένως.

Κατὰ τῆς ἡρεμίας

— «Ὁ κρίμα εἰς τὸ ἐπανορθῶν μου, τὸ καινουργῶ, μετὰ τὴν κόπην τοῦ ἔργου. Ὁ, ἡ καὶ μένεις ἢ καὶ μένεις μετὰ τὴν κόπην τοῦ ἔργου. Μετὰ τὴν ἀπελευθέρωσιν τοῦ καταστρώματος ἀπέμεινε τώρα ὁ θαλαμίσκος. Καὶ ἐκεῖνος ἦτο πλὴρως διαρροὴν παραγμάτων. Περιεῖχεν, ὡς ἐνδημιώμεθα ἡδὴ, τὰς ἀποσκευὰς τῶν ἐπιβατῶν καὶ τὰ εἶματα τῶν ναυτῶν ὅσα δὲν εἶχον ἀφῆθι εἰς τὸ κατάστρωμα.

Ὅλα ταῦτα διηυθύνθησαν εἰς τὴν θάλασσαν διὰ τῆς ἀναβάθρας τοῦ πλοίου, καὶ τὰ εἶματα τῶν ναυτῶν ἐρρίφθησαν ἀνωθεν τοῦ ἐρείσματος εἰς τὸν Ὠκεανόν.

Μετ' ὀλίγον ὁ θαλαμίσκος ἦτο κενός. Ὁ φανός, τὰ ξύλα, τὰ βαρέλια, οἱ σάκοι, τὰ δέματα, ἡ χίτρα μετὰ τοῦ ζωμοῦ εὐρέθησαν εἰς τὴν θάλασσαν. Καὶ αὐτὴ ἀκόμη ἡ βαρεῖα σιδηρὰ ἐστία, ἡ ὁποία, ἐννοεῖται, προσέθηκε πολὺ βάρος, διεμελλίσθη καὶ αὐτὴ καὶ ἐρρίφθη διὰ τῆς γεφυρᾶς τοῦ πλοίου εἰς τὴν θάλασσαν, συρθεῖσα ὑπὸ ναυτῶν καὶ ἐπιβατῶν.

Ἀκόμῃ, ὅτι ἡδύνατο ν' ἀποσπασθῇ ἐκ τῶν ἐξαρτημάτων τοῦ πλοίου, σχοινία καὶ ξύλα, ἐρρίφθησαν εἰς τὴν θάλασσαν.

Ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν ὁ ἀρχηγὸς λαμβάνων μίαν ἀπὸ τὰς δάδας μετέβαινε καὶ ἐξήταζε τοὺς ἀριθμούς, οἵτινες ἦσαν εἰς τὴν πρῶμην τοῦ πλοίου διὰ τὴν ἰδίαν μέχρι τοῦ σημείου εἰς προχωρήσῃ τὸ ὕδωρ.

XVIII

— Ἡ ὑστάτη καταφυγὴ

Τὸ σκάφος ἐλευθερωθὲν ἦδη ἐκ τοῦ μεγάλου τοῦ βάρους ἐβυθίζετο ὀλιγοτερον, ἀλλ' ἐβυθίζετο πάντοτε.

Ἡδὴ ἡ κατάστασις ἦτο τόσο ἀπελπιστικὴ, ὥστε οὐδεὶς πλέον ἐπείρετο ἐλπίδας καὶ γιμνασίας.

Καὶ τὰ τελευταῖα μέτρα εἶχον ἐξαντληθῇ.

— Ὑπάρχει τίποτε ἀκόμη διὰ νὰ ριφθῇ εἰς τὴν θάλασσαν; ῥώτησεν ὁ ἀρχηγός.

Ὁ δόκτωρ, τὸ ὅστιον οὐδεὶς πλέον ἐσπλονόηζε ἐξῆλθε μίαν γωνίαν τοῦ θαλαμίσκου καὶ εἶπε:

— Ναι.

— Τί πράγμα; ῥώτησεν ὁ ἀρχηγός.

Ὁ δόκτωρ ἀπήντησεν βραδέως.

— Τὸ ἐγκλημα μας!

Ἐπικολούθησε ῥίγος φρίκης. Καὶ ὅλοι ἐψιδύσαν.

— Ἀμήν.

Ὁ δόκτωρ ὄρθιος καὶ πελιδνός, ὤψωσε τὸν δάκτυλον πρὸς τὸν οὐρανὸν καὶ εἶπε:

— Γονυπετήσατε!

Ὅλοι ἐκλονίσθησαν, ὅπου ἐσήμαιναν, ὅτι ῥήχισεν ἡ γονυκλισία.

Ὁ δόκτωρ ἐπανέλαβε.

— Ἀπορρίψωμεν εἰς τὴν θάλασσαν τὰ ἐγκλήματα μας. Βαρύνονται ταῦτα ἐν ἡμῶν. Ἀὐτὰ βυθίζου τοῦ πλοίου. Μὴ σκεπτόμεθα πλέον τὴν διαφυγὴν ἀπὸ τῆς θαλάσσης. Σχεφθώμεν τὴν σωτηρίαν τῆς ψυχῆς. Τὸ τελευταῖόν μας πρὸ πάντων ἐγκλημα ἐκεῖνο, ὅπερ διεπραξάμεν πρὸ ὀλίγου ὁλοῦ, οὐδὲν πρὸς μὲ ἀκούετε, μὰς καταστρέφει. Εἶνε αὐθάδης πρόκλησις πρὸς τὸ ἀπειροὶν καὶ διὰ παρὰ τὴν τῆς φρόνως ὅταν πρόκειται νὰ ἐμπιστευθῇ εἰς αὐτό. Ὅτι διεπραττεται κατὰ τοῦ παθίου, διεπραττεται κατὰ τοῦ Θεοῦ. Ἐπείτε νὰ ἐπιβρασθώμεν τὸ ἡγεῖν, ἀλλ' εἰμεθα ἐκτοτε χιμένοι. Ἡ θύελλα εἰδοποιήθησε ὑπὸ τῆς σιᾶς τοῦ ἐγκλήματός μας ἤλθε. Καλῶς. Μὴ λυπεῖσθε ὅμως. Ἐδὼ πλῆσιόν μας, ἐκεῖ κάτω εἰς τὰ σκοτεινὰ, εἶνε ἡ ἀμώδης παραλία τῆς Βορβίλλης καὶ τὸ ἀκρωτήριον τοῦ Χούγκας. Ἡ Γαλλία δηλαδὴ δι' ἡμᾶς μόνον μία καταφυγὴ δυνατὴ ὑπάρχει ἢ Ἰσπανία. Ἡ Γαλλία μὰς εἶνε ἐπίσης ἐπικινδύνος ὅσον ἡ Ἀγγλία. Ἡ ἀπελευθέρωσις μας ἀπὸ τὴν θάλασσαν θὰ μὰς ὠδήγει εἰς τὴν ἀγγλίαν. Ἐπομένως, ἐάν δὲν ἐπινοήσῃμεθ' ἢ ἀπληρονομήσῃμεθ' ὁ Θεὸς ἔκαμε τὴν ἐκλογὴν ἀντ' ἡμῶν.

Ἀς τὸν εὐχαριστήσωμεν. Μὰς ἀπονέμει τὸν ὕπνον τῆς ὁποίας ἐκπλύνει. Ἀδελφοί μου, τὸ ἀναπόδραστον εὐρίσκειτο ἐντοῦθα. Σκεφθῆτε, ὅτι πρὸ ὀλίγου ἡμεῖς ὅλοι ἐκάμαμεν πᾶν τὸ δυνατόν, ὥστε ἀποστελλώμεν εἰς τὰ ὕψη τὸ παθίον, τοῦ ὁποίου ἡ ψυχὴ τὴν στιγμήν, καθ' ἣν ὁμιλοῦ, θὰ εἶνε πιθανὸς ἀνωθεν ἡμῶν καὶ θὰ μὰς καταγγέλλει εἰς τὸν δικαστὴν, ὁ ὁποῖος μὰς βλέπει. Ἀς ὀφειλόμεν τὸν στιγμήν, αἱ ὁποῖαι μὰς μένουσιν. Ἀς προσπαθῶμεν νὰ ἐπανορθώσωμεν, ὅτι ἐκάμαμεν, ἀντὶ τοῦτο εἶνε δυνατόν. Ἐάν τὸ παθίον ἐπιζήσῃ ἡμῶν, ἀς τὸ βοηθήσωμεν ὅσον δυνατόν. Ἀν ἀποθῇ, ἀς προσπαθῶμεν νὰ μὰς συγχωρήσῃ. Πρὸ πάντων ὅμως, ἀς σπεύσωμεν νὰ ἐλαφρύνωμεν τὴν συνείδησίν μας. Ἀς φροντίσωμεν, ὅπως αἱ ψυχὰί μας, μὴ πνιγῶσι πρὸ τοῦ Θεοῦ, διότι τὸ ναυάγιον τῶν ψυχῶν εἶνε τὸ φοβερόν. Τὰ σώματα γίνονται λεῖα τῶν ἰσθμῶν, αἱ ψυχὰί λεῖα τῶν δαυμάτων. Αὐτῆς ἑαυτοῦ, Γονατίζετε λέγω. Ἡ μετάνοια εἶνε ἡ λέμψος, ἡ ὁποία οὐδέποτε βυθίζεται. Δὲν ἔχετε πνεῦμα εἰ-

πετε; Λάθος. ἔχετε τὴν προσευχὴν!

Οἱ λύκοι κατέστησαν τώρα ἀγρία. Αἱ μεταμορφώσεις αὐτοῦ ἀπῆλθον ἐν τῇ ἀγωνίᾳ. Σημβαίνει κάποτε αἱ τίγρεις νὰ λείψωσι θορυβτικῶς τὸν ἐστιασμένον. Ὅταν ἡ σκοτεινὴ θύρα ἡμιοίγεται, πιστεύει εἶνε δύσκολον, μὴ πιστεύει ὅμως εἶνε ἀδύνατον.

Ὅσον ἀνελαρκεῖς καὶ ἂν εἶνε αἱ σχεδιασθεῖ-

σαι ὑπὸ τοῦ ἀνθρώπου θορυβεῖται, ὅσον ἐλαφρὰ καὶ ἀμορφος καὶ ἂν εἶνε ἡ αὐτὰς πίσις, ὑπάρχει πάντοτε μία στιγμή, καθ' ἣν ἡ ψυχὴ ἐρρίκη.

Ὑπάρχει τι, τὸ ὁποῖον ἀρχίζει μετὰ τὴν ζοήν.

Εἶνε ἡ κατάληψις, ἡ ἀπαντοσία εἰς τὴν ἀγνῶν.

(Ἀκολουθεῖ)

ΟΙ ΕΝ ΠΕΙΡΑΙΕΙ

ἔμποροι ἢ ἄλλοι ἐπαγγελματίαι οἱ θέλοντες νὰ καταχωρίσων ἀγγελίας ἢ διαφημίσεις εἰς τὴν «Ἐλλάδα», δύνανται, διὰ πᾶσαν σχετικὴν πληροφορίαν ν' ἀπευθύνωνται πρὸς τὸν αὐτῆς ἔμπορον κ. Γεώργιον Καραβιάν (ὁδὸς Φίλωνος 66).

Ἡ πραγματικὴ αὐξάνει τῆς ΚΟΜΗΣ, ἡ πρόληψις τῆς πτώσεως ἢ λευκάνσεως τῶν τριχῶν ἐν γένει, μόνον διὰ τῆς παγκοσμίου σκευῆς:

„ESILLAG“

ἐπιτυγχάνεται ἀσφαλῶς καὶ ταχέως.

Πολύτιμη εἰς τὸ Πανεπιστήμιον Μυροπολίτην **Γ. ΑΝΤΩΝΙΑΔΟΥ** μίον 55

Καὶ ἐν Πειραιεὶ παρὰ τῷ Κοσμά Καψάνη

ΕΝΕΚΕΝ

ΤΕΛΟΥΣ ΤΗΣ ΕΠΟΧΗΣ

ΕΚΠΤΩΣΕΙΣ ΠΡΩΤΟΦΑΝΕΙΣ

ΕΙΣ ΤΟ ΕΠΙ ΤΗΣ ΟΔΟΥ ΑΘΗΝΑΪΔΟΣ 6

ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ

ΠΑΠΑΔΕΑ ΚΑΙ ΣΙΓΑΛΑ

ΛΑΧΕΙΟΝ ΤΟΥ ΕΘΝ. ΣΤΟΛΟΥ
ΚΑΙ ΤΩΝ ΑΡΧΑΙΟΤΗΤΩΝ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

27 ΑΠΡΙΛΙΟΥ
29 ΙΟΥΝΙΟΥ
26 ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ
& 31 ΔΕΚΕΜΒΡΙΟΥ

ΕΤΟΣ 1908

4 Μεγάλα κέρδη	100.000	δρχ.	400.000
4 Κέρδη	25.000	δρχ.	100.000
4 Κέρδη	10.000	δρχ.	40.000
12 Κέρδη	5.000	δρχ.	60.000
20 Κέρδη	1.000	δρχ.	20.000
1644 Κέρδη	100	δρχ.	164.400
2312 Κέρδη	50	δρχ.	115.600
4000 ἐν ὅλῳ Κέρδη ἀξίας δρχ.μνών.....			900.000

Μέχρι τῆς πρώτης κληρώσεως (27/27 Ἀπριλίου 1908) θὰ ἐκδοθῶσι μόνον 300.000 τετραδράμιον γραμματίων, ὅπ' ἀριθ. 1—300.000. Μόνον οἱ ἀριθμοὶ οὗτοι θὰ τεθῶσιν ἐντὸς τῆς κληρώσεως, κατὰ τὴν κληρώσιν ταύτην. Κατόπιν, θὰ ἐκδοθῶσι μονοδράμιον γραμματίων, ἰσχύοντα διὰ μίαν ἐκ τῶν τριῶν τελευταίων κληρώσεων, ὅπ' ἀριθ. 300.000 ἀριθ. 1.000.000, θὰ προστεθῶσι δὲ ἐντὸς τῆς κληρώσεως καὶ οἱ ἀντιστοιχοῦν ἀριθμοί.

Γραμματὰ πωλοῦνται: Εἰς τὰ δημόσια ταμεῖα καὶ λοιπὰς δημοσίας ἀρχάς, εἰς τὰς Τραπεζὰς, εἰς τοὺς σταθμάρχας καὶ στασιάρχας τῶν σιδηροδρόμων, τοὺς διαχειριστὰς τῶν μονοπωλίων καὶ τὰς πρακτορεῖας τῶν ἐφημερίδων πρὸς ΔΡΑΧΜΑΣ ΤΕΣΣΑΡΑΣ ἑκάστον, ἰσχύον διὰ τὰς τέσσαρας κληρώσεις καὶ πρὸς ΔΡΑΧΜΗΝ ΜΙΑΝ ἑκάστον γραμματίον, ἰσχύον διὰ μίαν ἐκ τῶν τριῶν τελευταίων κληρώσεων.

Διὰ πᾶσαν πληροφορίαν ἢ ζήτησιν γραμματίων ἀπευθύνωνται εἰς τὸ Γραφεῖον τοῦ

Ἐθν. Στόλου καὶ τῶν Ἀρχαιοτήτων, Ὑπουργ. Οἰκονομικῶν εἰς Ἀθήνας.

Ὁ Διευθύνων Τμηματάρχης: Γ. Ν. ΚΟΦΙΝΑΣ

ΜΙΑ ΩΡΑΙΑ ΝΥΞ
ΕΙΣ ΤΑΣ ΕΡΗΜΟΥΣ ΤΟΥ ΝΕΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

Μίαν ὥραν μετὰ τὴν δόσιν τοῦ ἡλίου, ἡ σελήνη ἐφάση ἀνωθεν τῶν δένδρων.

Εἰς τὸ ἀντίθετον μέρος τοῦ ὁρίζοντος, μία μυρομένη αἶσα, τὴν ὁποῖαν ἔφερε μαζὶ τῆς ἐξ Ἀνατολῆς, προσκορύνετο αὐτῇ, ὥσταν ὁροσπερ ἀναστῇ μετὰ εἰς τὰ δάση.

Ἡ βασιλίσσα τῆς νυκτὸς ἀνῆλθε ὀλίγον κατ' ὀλίγον εἰς τὸν οὐρανόν, καὶ πότε ἠκολούθει ἡσυχία: τὸν κινεῖται δρόμον τῆς, ἄλλοτε ἀνεπαύετο ἐντὸς ἀσπληγῆτος περὶ τῶν, αἱ ἀποταῖα ὁμοίαν μετὰ κορυφᾶς ὑψηλῶν ὁρέων ἀπεφωτισμένων ἀπὸ γλῶφα.

Ἀλλὰ καὶ ἡ ἐπὶ τῆς γῆς σκηνὴ δὲν ἦτο ὀλιγοτέρον θεασιεῖα.

Ὁ ὑποκόσμος καὶ μαλακὸς φωνισμὸς τῆς σελήνης, καθόχρητο μέχρι τοῦ κενοῦ τῶν δένδρων, καὶ πορεύετο δέσμιος φωτός μέχρι καὶ τῆς βαθύτης σκοτίας.

Ὁ ποταμὸς οὐκ ἔσχεε παρὰ τοὺς πόδας μου, ἀλλήλοδιαδόχως ἐχάριτο μέσα εἰς τὰ δάση, ἀλλήλοδιαδόχως ἐκανεφάνετο καταφύγιος ἀπὸ νυκτερινῶν ἀστερισμῶν, ἀναπνευστικῶν εἰς τοὺς κόλπους τοῦ.

Ἐντὸς ἐνός ἀπεράντου λευκοῦ, ἐν τῇ ἀντιθέτῳ πλευρᾷ, τοῦ ποταμοῦ, ἡ λάμρις τῆς σελήνης ἐκοιμήτο ἀκίνητος: εἰ τῆς γλῶφας. Διάφορα δένδρα κινούμενα ὑπὸ τοῦ ἀνέμου, καὶ σκοτεινὰ ἐδῶ καὶ ἐκεῖ εἰς τὸν λευκόν, ἐσχημάτιζον αἰετοῦσας νή-

σους ἀπὸ οὐρανῶν, ἐπὶ μὲν θαλάσσης ἦεν ἔμενεν ἀκίνητος ὑπὸ τὸν φωνισμόν.

Παροῖον τὸ πᾶν ἦτο ἥρεμον καὶ οἰσιπλόν, ἐκεῖος τῆς πτώσεως τῶν φύλλων, τῆς ἀποτόμου διαβά-

σεως ἐνός αἰνιδίου σείματος ἀνέμου, τὸν διακεκομμένων οὐρανῶν τοῦ νυχτοκυβίου. Ἀλλὰ, μαρῶν, ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν, ῥωοῖτο τὸ ἐπίσημον κατακόλλημα τοῦ καταρράκτου τοῦ Νταῦρα, ὅπως ἐν τῇ ἡμέρᾳ τῆς νυκτὸς, ἠελιοῦτο ὁμηρικῶς ἀπὸ ἡσυχίας εἰς ἔρημον, καὶ ἔξενετο μέσα εἰς τὰ ἐρημικά δάση.

Ποτὲ ἀδρόπαινα χεῖρ δὲν θὰ ἡδύνατο νὰ ἐκφράσῃ τὸν μεγαλεῖον καὶ τὴν ἐκπληκτικὴν μεγαλοῖαν τῆς σκηνῆς αὐτῆς.

Αἱ ὁρασίαι αὐτῆς εἶναι: Ἐντὸς τῆς ἀδυνατοῦν νὰ δώσωσι μίαν ἰδέαν. Ματαίως εἰς τοὺς καλλιεργημένους ὁρούς μας, ἡ φαντασία προσπαθεῖ νὰ ἐκκαθῇ. Συναρτᾷ παντοῦ ἀνθρώπινους κατοικίας. Ἀλλὰ, εἰς τὰς ἐρήμους αὐτὰς γλῶφας, ἡ ψυχὴ ἀδυνατεῖ νὰ βοῇ ἐντὸς ὁκεανοῦ δακρύων, νὰ πλανῆται ἐπὶ τῆς ὁρῆς ἀπεράντων λιμνῶν, νὰ φέρεται ἐπὶ τῆς ἀδύνατον τῶν καταρράκτων, καὶ νὰ ἐκδοῖται, ὅπως εἶπεν, μόνῃ ἐνδοκίῳ τοῦ Θεοῦ.

(Ἐκ τοῦ Γαλλικοῦ)

Κάθρον Φεβρουάριος 1908.

Θ. Ι. ΝΙΚΟΛΑΪΔΗΣ

„ΑΠ' ΤΗΣ ΑΝΘΩΣΤΡΟΦΕΣ“

ΜΥΓΔΑΛΙΑ

Δεντρί ποῦ μέσα στή καρδιά

τ' ἀσπρόμαλλον χειμῶνα

καὶ στή ψυχῇ του ἀρχαῖα

τ' ἀνθία σου ἀσπρίζουν μόνα.

Ὁλόγηρὸν μου μυγδαλιὰ

νοσηρὰ τοῦ Γενναῖου

ὅπου καιρῶν καὶ ἄνθ' ἀνθία

στέλνεις παντοῦ μετὰ χάρι

Σὲ βλέπω καὶ σὲ λαχταρῶ

γιατὶ χωρίς νὰ ξέρω

ὅπου ἀνθία μετὰ σὲ γλῶφᾳ

καὶ σὲ παλάμη πόδα σὲν ἄνθ' ἀνθία

(Μετὰφρασις ἐκ τῶν τοῦ Βύρωνα)

Τὸν δόμον τοῦ ἀνθρώπου τὰ στήθερα, τὸ κῆμα

καὶ στήθερα φοιτοπολίτισσά σου χεῖρα του ρωταῖ

μὰ λάμρι ἀπὸ τὰ μάτια του εἶναι πᾶν Πᾶν μῆμα

ὁ ἀνέμους καὶ ἀσπρόμαλλον τὴν νύκτα παρατεῖ.

Φυσάει—καὶ ἡ θάλασσα βογγεῖ δὲν καὶ καὶ

φυσάει—καὶ ἀπῆλθε τοῦ δένει ἡ καταφύξις

τοῦ σκότος ὁ ἑνὶ βλεμματι τοῦ τὸν ἡλίου κατατεῖ

ὅταν ἀερατεῖ ραγίζοντας αἱ θάλας τῆς γῆς

Ὅσον γυροῖ, ὅσον αὐτῇ τὸν δόμον ἀνθρώπου

τὰ βογγεῖ, αἱ στήθερα τοῦ εἶναι νοσηρὰ

μὰ ἑνὶ λαφρῷ τοῦ φρονιμοῦ τοῦ Στήθερα μὴδὲται

καὶ σὲ παλάμη πόδα σὲν ἄνθ' ἀνθία

(Μετὰφρασις ἐκ τῶν τοῦ Βύρωνα)

Τὸ πρῶτον συζυγικὸν κῆδος εἶνε ὁ τῆς τοῦ

ἔρωτος.

Ὁ Θεὸς ἤρρισε τὴν γυναῖκα, ἀλλ' ὁ ἄνθρωπος

ἀπετελείωσε.

ΜΑΚΗΣ ΑΘΑΝΑΣΙΟΥ

ΠΟΙΚΙΛΙΑ

ΖΩΓΡΑΦΙΕΣ

Ἦταν ἑνὶς χειμῶνας ποῦ ὅμοιον δὲν θυμάμαι νὰ ματάκαμε σ' ὅλην μου τὴν ζοήν.

Πῆγα γὰρ λίγες μέρες σ' τὸ κτήμα ἀδελφικοῦ μου φίλου τὸ ὁποῖον εἶναι σ' τὴν ἀρχὴν τοῦ ποταμοῦ τοῦ Πόρου, σ' τὴν ἡμερομηνία θέραι Βίδα, γὰρ νὰ ἀπολαύσω τὰ χειμωνιάτικα θέληματα τῆς ἐξοχῆς, τὸ κτήν καὶ τὸ ἔδαφος.

Ἐνὰ συνεπαισμένη ἀπόγευμα καθόμουν σκεπτικὸς καὶ ἐβλεπα τὸν ἀπέραντον κάμπο μετὰ τὰ δένδρα τοῦ τὰ γυναικῶνα ἀπ' τοῦ βορῆα τοῦ ἀγρίου φύσματος, καὶ τὴν μελαγχολία ποῦ ἔχουν σ' τὴν ψυχῇ μου αὐτὴ ἡ ζωγραφία, ἐμετρίασαν κάπως ὀλίγες ἀνθισμένες ἀμυγδαλιές ποῦ εἶχε νὰ βοσκούνται σκορπισμένες, μέσα σ' τὰ γυναικῶνα δένδρα τὸν ἀπέραντον κάμπο.

Ἡ ψυχὴ μου ἀσυνήθιστος σ' τὴν ἐρημὴν μοναξιά, εὐρίσκει κάποιον ἀνακούφιον σ' τὸ θέαμα τῶν ἀνθισμένων ἀμυγδαλῶν, καὶ ἐμένα ἐκεῖ νὰ τὰς θαυμάζω ὥρες, χινοῦντάς τας ἀγάλα-ἀγάλα σ' τὸν ἐρχομὸ τῆς νύκτας.

Ἐγὼρα νὰ κοιμηθῶ, μὰ τὰ μάτια μου δὲν ἐσφαλόνταν, ὁ νοῦς μου δὲν ἐφευγε ἀπὸ τῆς ἀνθισμένης ἀμυγδαλῆς, ἐθαύμαζα τὴν περιφάνειά του, ποῦ περιμένουν τὴν κατάλληλὴν στιγμή νὰ δείξουν τὰ θελητὰ τους, παραφυλᾶν νὰ οἰ-

ξύνουν καὶ τὸ τελευταῖον φύλλο τὰ ἄλλα δένδρα γὰρ νὰ ἀνθίσουν αὐτῆς, ὅταν νὰ νοιώθουν πῶς ἡ ὀφροφύα τους φαντάζει περισσότερο μέσα σὲ μίαν κορμίσαν ἀπὸ γυναικῶνα δένδρα.

Μ' αὐτῆς τῆς σκέψεως ἐπέσασα ὅλη τὴ νύκτα, καὶ σ' ἡν γλυκοχάραις, πετάχτηκα σ' τὸ παράθυρον γὰρ νὰ θαυμάσω καὶ πάλι τῆς ὀμορφῆς νυφού-

λες, τῆς ἀνθισμένης ἀμυγδαλῆς. Μὰ ἄδικα ἐφάρχνα μὴ ὥρα γὰρ τῆς ἐξωρῶσω μέσα σ' τὰ τῶσα δένδρα τοῦ ἀπέραντου κάμπου.

Τὸ χιόνι ποῦ ἔπεσε τὴ νύκτα ἐξάρισε ἔστω καὶ γὰρ μὴ ἡμέρα, καὶ σ' τὰ γυναικῶνα δένδρα τὴν χάρι καὶ τὴν ὀμορφίαν ποῦ ἀμυγδαλῆς.

Φρεατὶς

ΜΗΤΣΟΣ ΣΕΦΤΡΟΣ

Φ. Φιλίππου, Παναγιώτης, Ραχίλ Λαζάρου, Αναστ. Ζωγλάκης, Δ. Γεωργιάδης, Ιωάν. Γ. Βαρβιτσιώτης, Δημ. Ν. Καραχούσιος, Ν. Χαϊρόπουλος, Αναστασία Αρμάλη, Longtens, Χαραλάμπους, Ιωάν. Μ. Σίχ, Γεωργ. Κορνάρος, René, Δομ.ν. Αρμάς, Σωτήρ. Κ. Πρεβιζής, Εραμια Σένου, Κ. Α. Εθνομίσις, Κωνστ. Π. Κιορστιακόπουλος, Πλουστά Αποστατήν, Νικ. Κ. Δέτσος, Δ. Γ. Αλαζούρης, Σπυρ. Καυέλλος, Περικ. Πετράκος, Σπυρ. Πετράκος, Ή φραία, "Περίοδος, Δημ. Ε. Καλάντζοπούλου, Κωνσταντούλα Παχταροπούλου, Παναχ. Κωνσταντούπουλος, Δημ. Κουζέτσος, Π. Παυλίδη, Τεκ. Θεοδότοτος, Σπυρ. Γ. Λουμάκης, Ίωσ. Ν. Αποστολίδης, Ν. Μουτσάκης (Πατίστη), Κωνστ. Βεντούρης, Νικ. Μ. Γαβριλάς, Κωνστ. Αχ. Καββάκης, Βασιλική Σταβακοπούλου, Κωνσ. Γ. Σαββήκουλος, Ν. Πατσέλλης

Θαΐτης, Κω. Γ. Πιπτοπούλ, Αλκ. Ν. Μαυτα, Γ. Γ.
 Πετρίτς, Περίκλ. Κ. Βιγνιότης, Γεωργ. Ανδρέου, Γ.
 Παναγ. Κουτουλιάνης, Όφρ. Νατσής, Α. Γ. Βοδ-
 γαρτίς, Ιω. Δ. Κιλικιάρης, Ελέκ. Κ. Μαγκιόπουλος,
 Νικ. Π. Βαζιλόπουρ, Γεωργία Δ. Ισοδρόπουλ, Θεοδό-
 Κρητισιάνοι, Νικ. Σ. Μεχάλλος, Παν. Α. Κα-
 πρέζος, Δημ. Γ. Φωτιστόπουλ, Έμμ. Κ. Νίνης, Φ. Λ.
 Ν. Φίλιμ, Κον. Χροστόπουλος, Εύγ. Γιαννιτσάνος,
 Εύγενια Σαχαράν, Νικ. Α. Σιμυριλάδ, Γεωργία
 Γ. Μεταξά, Μαρία Θ. Παπακροιστόπουλ, Δημ. Α. Γε-
 ωργιαντζής, Σ. Κουμαντζής, Ιω. Κομνητανόπουλ,
 Κ. Κυριζήσπουλος, Θ. Κουτασιούμπας, Γεωρ. Γ. Βαζ-
 καλπόπουλ, Π. Σ. Γοργαλιάνοι, Μιχ. Π. Τσιού-
 κας, Ανδριανήλχ Δ. Διονυσιάδου, Πέτ. Δ. Βαργά-
 κης, Δημ. Γ. Αρχειοθάκος, Α. Κόστας, Έπ. Στά-
 σόπουλος, Καρ. Αττάλας, Δ. Ώνδριος, Φώτης

Βονίτης.— Δημόστ. Ι. Πισζεντινος.
Νάξου.— Ἰωάν. Ε. Δελαμάνης, Μ. Χαλκιάδης
(Ἀπεύραντος).

Κων. Γ. Γαλάτης, Εβθ,
λάτης, Άννα Γαλάτη, Δν

Π. Εὐθυμίου, Παν. Γ. Γα-
μα. Λιακέας, Κ. Οἰκονόμου,
Γεώρ. Θ. Μπουρμπουλί-
νου. Ἀντ. Καραλαριώ-
Ἐλευθ. Π. Ριζοπούλου,

της, Ἰανν. Ν. Βόνας,
Νίνα Μαχαριάνου, κ.λπ.

11241

7

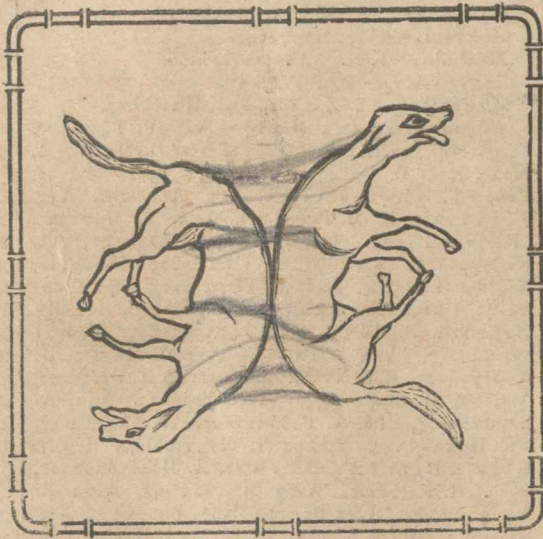
Τὰ δύο αὐτὰ λαγωνικά ἐγεν-
νήθησαν εἰς αὐτὴν τὴν κατά-
στασιν.

Μὲ τὴν ράχιν ἐνωμένην.

Ἀντὶ τὰ καταφύγωμεν εἰς
χειροῦργον, διὰ τὰ τὰ σώσωμεν
δυνάμεθα τὰ καταφύγωμεν εἰς
εἰς ἓνα μολύβι καὶ εἰς ὀλίγον
πνεῦμα.

Τέσσαρας μόνον γραμμάς,
ἂν σύρτετε, μὲ τὸ μολύβι, τὰ
δύο ἀντιχῇ ζῶα ἀποχωρίζον-
ται καὶ μένουσιν ἐλεύθερα.

Καὶ ὅχι μόνον ἀποχωρί-
ζονται, ἀλλὰ τρέχουν ἀμέσως,
διὰ τὰ χαροῦν τὴν ἐλευθερίαν

των καὶ τρέχουν, κατ' ἀντίθε-
τον διεύθυνσιν.

Τὸ ζήτημα λοιπὸν τοῦ δια-
γωνισμοῦ τίθεται ὡς ἑξῆς :

— Πῶς εἶνε δυνατόν ἂν
σύρτετε τέσσαρας μόνον γραμ-
μάς καὶ ἂν σβύσετε τρεῖς,
ν' ἀποχωρισθοῦν τὰ δύο
λαγωνικά, καὶ τὰ λήβῃ ἑκα-
στον ἀντίθετον διεύθυνσιν;
Τὸ ἓνα δηλαδὴ τὰ τρέχῃ
πρὸς τὰ δεξιὰ καὶ τὸ ἄλλο
πρὸς τ' ἀριστερά.

(Ὁ διαγωνισμὸς ἐστάλη
ὑπὸ τοῦ κ. Ε. Μ. Π. ἐξ
Ἀστυπάλαιας).

Αἱ λύσεις γίνονται δεκταὶ μέχρι τῆς ἑσπέρας τῆς 28ης Φεβρουαρίου.

Τὸ σχῆμα θὰ γίνηται μικρὸν ὅπως καὶ εἰς τὸ πρωτότυπον.

Ἐπὶ τοῦ φακέλλου πρέπει τὰ φέρεται ἡ σημείωσις « Διαγωνισμὸς 18^{ος} ».

Ἐκάστη λύσις ὀφείλει τὰ περιέχῃ καὶ ἐν 10λεπτον γραμματισμῶν.

Τὰ ὀνόματα τῶν λυτῶν θὰ δημοσιευθοῦν. Θὰ γίνῃ κλήρωσις μετὰ τὸν ὅλον, καὶ ἐκεῖνος τῶν ὁποίων τὸ δελτίον θὰ
ἐέλθῃ τῆς κληρωτίδος θὰ λάβῃ πεντὰ δραχμὸν βραβεῖον.

ΤΟ ΔΗΜΟΨΗΦΙΣΜΑ ΤΩΝ ΩΡΑΙΩΝ ΕΛΛΗΝΙΔΩΝ

Τὴν ἑσπέραν τῆς 20^{ης} Φεβρουαρίου ἔληξε, διὰ τὸ Ἑσωτερικὸν ἡ προθεσμία τοῦ 8^{ου} δημοψηφίσματος, περὶ τῆς
ὠραιότητος ἐξ ἐκάστης ἐπαρχίας.

Ἡ συρροὴ τῶν δελτίων τῆς ψηφοφορίας ὑπῆρξε καταπληκτικὴ.

Ἡδὴ ὁλόκληρος ὑπηρεσία καταγίνεται εἰς τὴν κατάταξιν αὐτῶν καὶ εἰς τὴν διαλογὴν.

Τὰ ἀποτελέσματα, διὰ τὸ Ἑσωτερικόν, θὰ δημοσιευθοῦν ὠρισμένως εἰς τὸ προσεχὲς φύλλον.

Εἰς τινὰς ἐπαρχίας ἔγινε, τρόπον τινά, καὶ ἐλαφρὰ καλπονόθευσις

Ἐστάλησαν δηλαδὴ ἐπὶ ἐνὸς τεμαχίου χάρτου διάφορα ὀνόματα ψηφίζοντων, ἔχοντα ὅμως ὅλα τὸν ἴδιον γραφικὸν
χαρακτήρα καὶ προδίδοντα συνεπῶς κάποιαν ἐκτροπὴν προσπάθειαν.

Τοιοῦτο ψηφοδέλιον προῆλθεν ἐκ Λευκάδος λ. χ. καὶ ἐκ τινῶν ἄλλων ἐπαρχιῶν.

Εἶνε ἀληθές ὅτι εἰς τὴν Λευκάδα, εἰς τὸν Πύργον τῆς Ἡλείας, εἰς τὰς Πάτρας καὶ εἰς τὴν Τριπολιν ἔγινεν ὁ
πεισματοδέστερος ἀγὼν.

Καὶ ὅσα μὲν δελτία ἔχουν σταλεῖ, συμφώνως πρὸς τοὺς ὅρους τοῦ δημοψηφίσματος, θὰ ληφθοῦν ὑπ' ὄψιν βέβαια.

Θὰ ἀποκλεισθοῦν δὲ μόνον ὅσα προδίδουν καταφανὴ πλαστότητα, διότι δὲν εἶνε δίκαιον τὰ χάινουν τὴν νίκην ὅσοι
συμμετέχουν εἰς τὸν ἀγῶνα ἐδυνειδῆτως καὶ τὰ νικοῦν οἱ ἄλλοι.

ΔΗΛΩΣΙΣ ἙΛΛΑΔΟΣ,

Τὸ μέγα πλῆθος τῶν λυτῶν μᾶς ἔφερεν εἰς μεγάλας δυσχερείας, διὰ τὴν δημοσίευσιν τῶν ὀνομάτων αὐτῶν. Εἶνε
τόσῳ πολλὰ, ὥστε δὲν μᾶς ἐπιτρέπουν πλέον χῶρον διὰ τὰς ἀγγελίας ἐκεῖνας ἄνευ τῶν ὁποίων εἶνε οἰκονομικῶς ἀδύνα-
τον τὸ ἰσοζύγιον τοῦ φύλλου. Διὰ τὸν λόγον τοῦτον πιεζόμενοι ὑπὸ καταφανοῦς ἀδιεξόδου, ἀναγκασόμεθα νὰ δοῦναι
καὶ πάλιν, ὅτι ἀπὸ σήμερον θὰ δημοσιεύονται μόνον τῶν λυτῶν ἑκείνων τὰ ὀνόματα, ὅσοι ἐπὶ τοῦ φακέλλου τῆς λύ-
σεως, ἐγκλείουν δι' ἑκάστον διαγωνισμὸν καὶ ἐν 10λεπτον γραμματισμῶν. Μόνον, διὰ τοῦ μέσου τούτου θὰ κατορθωθῇ,
νὰ διατεθῇ ὁ χῶρος, ὁ προωρισμένος δι' ἀγγελίας εἰς τὴν καταχώρισιν τῶν ὀνομάτων τῶν λυτῶν.

Ἀπὸ σήμερον, συνεπῶς, ἐκάστη λύσις ὀφείλει νὰ συνοδεύηται καὶ ἀπὸ ἐν 10λεπτον γραμματισμῶν.